

מלך

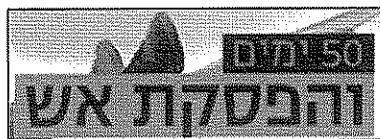
יש מלך לעולם אז אל תדאג
אל תדאג יש מלך לעולם הזה
אז אל תדאג ילדי תראה
יש מלך לעולם

יש בלדה למנצח ובלדה למפסיד
יש בלדה ליריב שלך ובלדה לידיד
שירי מלחמה יש הרבה ועוד יותר שירים
של שלום
אבל יותר מכל יש פה חלום

יש מלך לעולם אז אל תדאג
ילד לעולם
יש מלך לעולם הזה
אז אל תדאג ילדי
תראה יש מלך לעולם

יש בלדה למנצח ובלדה למפסיד
יש תקווה לחלום שלך ילדי
יש הרבה מה להפסיד
שירי מלחמה יש הרבה
ועוד יותר שירים של שלום
אבל יותר מכל ילד תחלום

אמיר בניון

עלון מס' 1448 – 29/8/14

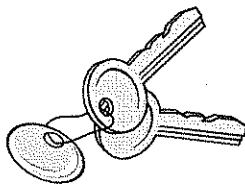
פתיח

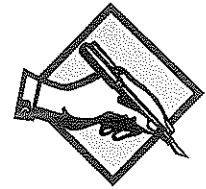
כאשר אני מסתובב בשכונות המגורים או בשדרות של שכנינו-יחינו' אשדות מאוחד אני מגלה עשרות רבות של עצי פקאן זקופים, ואילו ואצלנו, עץ אחד בלבד. עץ הפקאן הענק של מיכאל בן ארצי (היום באחוזת משפחת סוסן) אותו טיפח בשקידה ייקית אופינית: זיבל, הישקה, גזם. הכל במו ידי הנגר המיובלות שלו. מיכאל בן ארצי, עליו השלום, נהג לאסוף את פירות העץ אל תוך שקיות נייר תום, וכאשר עברת סמוך לחדרו הצנוע היה עוצר אותך בהנף יד, אומר 'תכה רגע ומעשיר אותך בשקית נדיבה מפירות העץ בתוספת חיוך שאינו משתמע. לפחות חצי מהפקאנים שבשקית היו ריקים מתוכן או רקובים, אבל מה זה חשוב. העיקר הכוונה הטובה של מיכאל, והחיוך הגדול.

השנה לא יצא לי להגיע למשחקי ליגת הקיץ המתקיימים בבית בנדל ועשיתי זאת רק במשחק הגמר שהפגיש את אשדות יעקב עם דגניה אלף ודגניה בית, כלשון המודעות הרבות שעיתרו את שבילינו. לדגניה יש שחקן אחד מסוכן שצולף שלשות לארוחת בוקר. עפרי שמו, והוא בנו של מורה הספורט הידוע יואל יהונתן, שהיום כבר בפנסיה. מלאכת השמירה על עפרי ניתנה לסירוגין בידי האחים ינאי, ובסופו של דבר גם ביום לא משובח במיוחד של אשדות, היא הצליחה הלנטרל את מוביל המשחק של היריבה וקלע השלשות האולטימטיבי שלה, כדי להביא הביתה צלחת שלישית ברציפות. הפליאו לעשות וותיקי הקבוצה הנושקים לגיל ארבעים: ינר אלטר ותמיר גל שלא רק שלא נס ליחס הם מדביקים את כל הקבוצה בהתלהבות חסרת מעצורים.

החופש הולך ותם, המלחמה בדרום כנראה מאחורינו וזה הזמן להתרכז בעיקר - פתיחת שנת הלימודים וחגיגות התשעים שהולכות וצוברות תאוצה.

שבת חמה אך נעימה!
אבנרון

מנהל הקהילה מדווח

לנו לשמור על איכותה של האוכלוסיה המתגוררת באשדות. לפרטים נא לפנות אל אתי רון במזכירות.

שיהיה המשך קיץ שקט.

דורון

משל החמור והאיכר - סיפור עם ידוע

יום אחד חמורו של האיכר נפל לבאר. החמור נער וזעק במשך שעות בקול מעורר רחמים. האיכר חכך בדעתו מה ניתן לעשות. לבסוף הוא החליט שהחיה במילא זקנה ואת הבאר במילא צריך לכסות ופשוט לא שווה להציל את החמור. לפיכך הוא החליט לקבור את החמור בבאר. הוא הזמין את כל שכניו כדי לעזור לו. כולם הצטיידו באתים והחלו לזרוק עפר אל תוך הבאר. החמור החל להבין מה קורה ובתחילה זעק זעקות נוראיות, ואז החל להשתתק עד שקולו לא נשמע עוד. לאחר שנזרקו לבאר עוד כמה עשרות כפות מלאות עפר, האיכר החליט סוף-סוף להתבונן למטה לבאר, והופתע ממה שראה שם. עם כל מטען של עפר שנזרק על גבו, החמור עשה דבר מדהים. הוא ניער את העפר וצעד צעד כלפי מעלה. כאשר שכני האיכר המשיכו לזרוק עפר על החיה, הוא ניער את העפר והתקדם למעלה. במהרה כולם נדהמו לראות את החמור צועד מעבר לשולי הבאר ונחלץ החוצה.

לקח:

החיים יזרקו עליך עפר וכל מיני סוגים של לכלוך. כדי לצאת החוצה מן הבאר, הטריק הוא לנער את הכלוך ולהתקדם למעלה. כל אחת מצרותינו היא צעד להתקדמות. אנו יכולים להיחלץ מן הבארות העמוקות ביותר אם לא נעצור, אם אף פעם לא נוותר, אם ננער את הכלוך ונתקדם קדימה!

בשעה שאתם אווזים בידיכם עלון זה, אני נמצא בנורבגיה, צופה באחד הפיורדים, עוטף את צווארי בצעיף שהבאתי עימי, שוכח מהכל.

מאחוריי, ישוב, קיבוץ, אתגרים ושאלות לא פתורות, כמו גם תהליכים אותם מובילים כאן יחד, צוותים שונים של אנשים.

אשוב רענן, נחגוג את חגי תשרי ובעקבותיהם את התשעים שלנו.

אט אט נרקמים החלומות לכלל מימוש. אני כבר מזהה את הברק בעיניים של מי שעושה, בראש ובראשנה של עדי, של אלון, של חיים. אליהם מצטרפים חברים נוספים. גילאים שונים. שומע שהחזרות מתקדמות, נוצרת קבוצה שחווה יחד, נכתב שיר לכבוד ה-90, נבחר כוריאוגרף, מתחילים לתכנן גשרים לחג. יהיה טוב. הצטרפו למעגל.

קרקס הוא מעגל. מעגל הוא יחד שוויוני.

שני עניינים פחות חגיגיים. שגרתיים.

על כלבים וחתולים - חברים מתלוננים על כלבים משוטטים, בעיקר בהרחבה. מאיימים בנביחתם על עוברים ושבים. הוועד המקומי התייחס לכך בישיבה האחרונה והחליט כי נפעל כנגד שיטוט הכלבים באמצעים החוקיים העומדים לרשותנו. שאול אלטר יטפל מול המועצה.

כתב על כך וטרינר המועצה די"ר יריב רו (תושב ההרחבה): כידוע לכם על פי חוק אסור לשחרר כלבים לחופשי במקומות ישוב. הריני להודיעכם שכל הכלבים שימצאו משוטטים יילקחו להסגר או יצולמו ועל בעליהם יוטל קנס בהתאם לחוק. זה מה שינחה אותנו. אנא שמרו על כלבכם קשור.

על שוכרי דירות - שוכרי דירות בישוב, בקיבוץ ובהרחבה חייבים לעבור עפ"י תקנון האגודה הקהילתית תהליך של קבלה. אנא, משכרי דירות או חדרים בדירותיהם, עזרו

במועצת הקהילה

מפרוטוקול 22/14 מתאריך 6/8/14

הסכמי קליטה (בהשתתפות עו"ד רותם שפר, צוות קליטה: זהר, דותן, יונתן אלטר, יונתן שטינדל, דודו פונדק)

מועצת הקהילה אישרה (תוך שינויים מספר) את הסכמי הקליטה העתידיים.

מטרת הבאת ההסכמים לאישור מועצת הקהילה היא הרחבת מעגל המודעות והאחריות ביחס למהות ההסכמים.

ההסכמים נועדו לכסות את מנעד השאלות בין חבר נקלט לקיבוץ. הוא נועד גם לתת כלי עבודה במקרי קיצון.

ההסכמים מחולקים לשניים: הסכם חברות ונספחים כולל נספח דיור שהוא חיבור לשיוך דירות הקיים ובניה בקו כחול בעתיד.

ההסכמים אחידים לכל המשפחות שיקלטו.

התפיסה של אשדות שבאה לידי ביטוי בהסכמים היא ליצור אחידות בין חברים ונקלטים.

אדם נולד לחפור ולרחף.

חייב במנהרות ההתקפיות

להטמנת נפץ נפש שופעת.

עם פירי יציאות חרום

לחרף עוצמת רחף רוח.

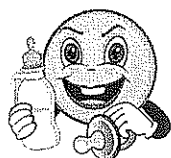
א. חזן

מזל טוב
לצפרה וסולי און
לניסואי הבת
מור עם דוד
מזל טוב לכל המשפחה!

מזל טוב
למיקי הימן ונתן דותן
לניסואי הבת
נוי עם איל
מזל טוב למשפחה!

מזל טוב!
לרבקה ואויסו מנסל
להולדת הנכד
בן לצמרי וסיר
מזל טוב למשפחה!

מפרוטוקול ישיבת ועד הנהלה 'נוף אשדות'

9.14 מתאריך 18.8.14

- עלתה לדיון שאלת הקצאה מהתקציב הפיתוח הקהילתי לטובת הכנת תכנית ההצבה של מתחם הפנאי ומימון של אתראי לקידום האתר.

- צויין כי לאחר חג ה-90, נבחן שוב את התקציב ונקבל החלטה. לקראת קבלת ההחלטה בישיבה הבאה, יפעל הצוות לעיל בנושא המתחם ודורון יגיש תכנית לקידום האתר כולל הגדרת תפקיד המקדם.

4. אישור ניב ליש כיו"ר ואיוש צוות

התאום

הועד אישר את מינויו של ניב ליש כיו"ר ועד ההנהלה. בהצלחה.

צוות התאום (תפקידו להכין את ישיבות הועד) יכלול את ניב - כיו"ר, משה אריאלי ודורון כמנהל הקהילה.

5. קבלה לחברות

דווח על ראשית עבודת ועדת הקבלה היישובית.

בישיבה הבאה נדון במסמך נהלי העבודה של הועדה. התקבלו לחברות באגודה הקהילתית "נוף אשדות" - אילנה ברקאי ומשפחת קמרינסקי. ברוכים הבאים ובהצלחה.

אתי רון נבחרה כמנהלת ועדת הקבלה היישובית במקום הדסה אלטר (תודה להדסה). יש להכשיר את ועדת הקבלה היישובית לפי צרכיה.

6. תרומת המגזר העסקי - המגזר

העסקי של אשדות יעקב איחוד תרם 100,000 ₪ לקהילת אשדות יעקב לכבוד 90 שנות. הכסף ייועד למיתוג החג, לספר המתכונים, לגינה קהילתית, לתערוכת ה-90, למתיחת פנים למועדון 'בית-קרפי ולקיר התבליט מעשה ידי האמן אריק קורן - תודה.

רשמה: אורית סטולרו.
ערך: דורון

משתתפים: אופיר רובין, אורית סטולרו, אדמית פלג, קטיה קיים, ישראל ברקאי, ניב ליש, דניאלה עידו, דורון רוזנבלום.
חסרים: משה אריאלי, אמיר פלקס, גדי נחום מוזמנים: יריב כרמל, עדי גל, יניב ברקן.

1. אישור פרוטוקול 8.14 - אושר.

2. מתחם פנאי וספורט

- מטרת הדיון הייתה לתת אישור עקרוני להצעה לתכנון הצבת הפונקציות השונות (שנקבעו בישיבה הקודמת) בעלות 7500 ₪.

- הועלתה ע"י מי שלא נכח בדיון הקודם השאלה העקרונית: האם ועד ההנהלה של האגודה הקהילתית הוא זה שיוביל את המהלך של הקמת המתחם - התשובה שניתנה לשאלה זו הייתה חיובית.

- הועלתה השאלה האם נכון לקבל הצעת מחיר אחת או יותר.

- נאמר כי עלות התכנון צריכה להתחלק בין שלושת הוועדים.

- הועלתה סוגיית 'בית-קרפי' (כאופציה למיקום במה) על הקשר שלה למתחם וכפירוויקט נבדל.

- הוחלט כי יש לבחור צוות שיכלול נציגים מועדת מתאר ישובית (משה אריאלי וחברים) וכן ישראל ברקאי מועד ההנהלה, עדי - רכזת הפיתוח הקהילתי ויניב ברקן - מהיוזמים. הצוות יבדוק את מכלול העלויות של התכנון, ויציגן כתכנית בישיבה הבאה לקראת 2015.

3. סיכום חצי שנת

- ניתנה סקירה על ביצוע תכנית חצי שנתית 2014 וכן על צפי לקראת יולי-דצמבר.

- ההכנסות עומדות בצפי. הגבייה כמעט מלאה.

- נתנה סקירה על ביצוע תקציב התרבות.

- אתר אשדות - הושקע רבות באתר אך הוא לא מתרומם. יש לחתור למצוא מקדם לאתר.

בוועד המקומי

המבנה אינו תחת הגדרה של פינוי גום או שמירה או כל סעיף אחר שהמועצה מתירה לתשלום.
החלטה: אפי יפנה למחלקה המשפטית של המועצה לקבל הנחיות בנושא.

רשם : אפי

לידיעת החברים :

- אני יוצאת לחופשה מיום חמישי 11.9.14 -
- 21.9.14. אהיה בעבודה ביום ראשון
- 21.9.14 . במקרים דחופים כשהמרפאה סגורה ניתן לפנות לשר"פ מוקד שירות -03-6190579 או למרל"ם בטבריה מ 19:00 - 24. טל 04-6717611 . מאחלת בריאות טובה.

עדה – בריאות ורווחה

העצה טובה!
לרן איתן עם השחרור
מזה"ל ושירות הקב"ע
בהצלחה באזרחות!

פרוטוקול ישיבת ועד מקומי 3/2014

משתתפים: אפי שלו, יוסי בן פורת, טובה דסקל, גורן אמנון, שאול אלטר, תמי שניפר, יהודה רמי.

נוכחים: דורון רוזנבלום – יריב כרמל.

1. ביטוח הוועד המקומי

החלטה: דורון, ינסה שוב להביא העתק בכתב המעיד על ביטוח לוועד המקומי.

2. פרוטוקול מס' 2/2014 – מ אושר.

3. סיכום חצי שנתי - 2014.

הוצג לנוכחים ואושר. הובעה בקשה לעצב אותו כ תכנון מול ביצוע.
החלטה: יריב יטפל מול הנה"ח.

4. מדיניות בע"ח ביישוב.

בעיית כלבים משוטטים ביישוב. הוזמן ולא נכח הווטרנר המועצתי
הוחלט: שאול יטפל מול המועצה. להקטין את נגע הכלבים. (והחתולים).

5. שלושת הוועדים

נטען שקיימת " בירוקרטיה". למרות שאלו 3 גופים שונים.
האחד - כלכלי / פרטי.
השני - חברתי / קהילתי.
השלישי - רשות מקומית.
הובעו דעות שונות. הוסבר הצורך בהסדרת היחסים בין הגופים. למרות שכול גוף הינו עצמאי לחלוטין מבחינת הרשויות ומחינה חוקית לא ניתן לאחד או לפרק ישות סטאטוטורית.

תשלום ארנונה מבנה תאי הדואר:

מראשית הדרך הוועד משלם ארנונה עבור מבנה תאי הדואר. למרות שאינו בבעלותו או בסמכותו.

בעסקי קהילה

מגרשי המשחקים ליד חדר האוכל - נבדקו על ידי איש בטיחות מטעם המועצה האזורית ונמצאו תקינים מבחינת הבטיחות - במידה ומישהו מזהה תקלה בטיחותית יש להודיע לי בהקדם ואני אטפל בתיקון התקלה.

בטיחות - הבעיה המרכזית שלנו בנושא הבטיחות בתקופה האחרונה היא שכפצי המקלטים שמתפרקים ואבנים נופלות.

אין עזרה ממשלתית או אזורית לטיפול במקלטים ואנו דוחים את הטיפול מסיבה של עלויות - גם מקלט הבמה על הדשא הצפוני במצב קשה ויתכן שאפילו לא נקיים שם את חג סוכות המסורתי.

אנו משקיעים בימים אלו סכום נכבד בכדי להביא את המקלטים למצב נקי מסודר ותאורה עובדת.

למרות שכביכול האזור שלנו לא במצב בטחוני מסוכן ונקווה כולנו שכך ימשך אבל על כל אחד מאיתנו צריך למצוא את המרחב המוגן בביתו שהמלצות פיקוד העורף טוענות שזה יותר טוב ממקלטים.

שבת שלום, שתשמר הפסקת האש

שאל

משתתפים באבלה של מיכל פרידר והמשפחה

במות האב-הסב

בית אשדות

הקיץ ובעיקר השבוע האחרון של החופש מלא בחופשות אולם כולם מקבלים זאת בהבנה.

בית אחדות - יש בעיות קשות בנושא של הפעלת בתי-אבות באזור - חברת עמל סיעודית סגרה בית אבות בקיבוץ מסדה, באפיקים שהוא נושא הדגל בבתי האבות באזור ישנם שינויים ארגוניים, כמו כן יש התלבטויות בקיבוצים נוספים בעיקר כאשר דרישות משרד הבריאות עולות משנה לשנה.

חברת 'עמל סיעודית' שהפעילה את 'בית אחדות' (בית האבות שלנו) החליטה כנראה מסיבות כלכליות להפסיק את הפעלת הבית.

לאחר מחשבה התקשרנו עם עמותת 'גיל עוזי' שעובדת בנושא קשישים בעמק המעינות ואני מאוד מקווה שהבית יתפקד כנדרש - הבית נשאר בפיקוח משרד הבריאות.

לפני כחודש היתה ביקורת של משרד הבריאות ב'בית אחדות' והציון הכללי היה גבוה במיוחד.

ארוח תושבי הדרום - השבוע החלנו לארח קבוצה של 25 בנות שהגיעו אלינו דרך מכללת כנרת, הבנות נמצאות במכינה קדם צבאית באופקים ועוסקות במנהיגות נשים בקהילה - הם אמורות להיות אצלנו (תלוי גם במצב הבטחוני) עד חודש ימים - ערב ראש השנה.

ברכת השתיה - בסה"כ מתפקדת לשביעות רצוני ורצון קהל המשתכשים במים - החל מתחילת ספטמבר הברכה תהיה פתוחה רק אחרי הצהרים למעט ימי שישי ושבת ערבי חג וחגים אזי הברכה פתוחה ברציפות.

פיתוח תשתיות בהרחבה - ישנו עיכוב של שבועים בעבודה עקב אי-הסכמות בין הקבלן ובין הפיקוח על העבודה על סוג האבן המשולבת ברחוב אני מקווה שנצליח לסיים את נושא המדרכות עד לערב ראש השנה.

נוי - הדשא הדרומי שחודש כולו סבל ממכת מזיקים (פרודניה) וקצת שינה גוון לצהוב - הנושא נמצא בטיפול והדשא יוריק מחדש.

עושים קהילה

עדיין קיץ, עדיין "צוק איתן" עורך: יונתן אלטר

חגיגת ה-90 לאשדות איחוד - 31.10.14

החזרות בעיצומן!
זמרי החג (כ-10), נפגשים פעמיים בשבוע בהנחייתו של אלון אוחנה מפיק המופע והמפיק המוסיקלי, שרים שירים מוכרים וגם עובדים על שיר חדש שנכתב והולחן במיוחד לחג ה-90 של אשדות איחוד.

והנה חשיפה ראשונה בהחלט של הפזמון של השיר הזה, מילים רונית אוחנה ואלון אוחנה:

בין חגים לבין חול
בין ירוק לכחול
אהבה פועמת כאן בלב שדות
בחברת יידיים
והמון ילדים
כמה טוב לנו לחיות כאן
באשדות

השחקנים - גם הם כבר החלו להיפגש לעבוד על הטקסט של ההצגה.

הרקדנים – נבחר כריאוגרף, החזרות יחלו ב-1.9.

תלבושות - מחפשים "מלבישה" מישהי/ו שיש לה/ו את הויזיאן לחשוב על התלבושת המתאימה לכל משתתף.

יש עדיין מקום בעיקר בשירה ובריקודים מי שלא באחת הקבוצות ורוצה להשתתף מוזמן לפנות לעדי.

תערוכת אמני אשדות איחוד לדורותיהם בבית גבריאל.

כחלק מחגיגות ה-90 נקיים תערוכת אמנות בבית גבריאל. בתערוכה יציגו אמני אשדות לדורותיהם. בתאריך 25.10, יום שבת, תתקיים פתיחה רשמית של התערוכה התערוכה תציג במהלך חודש שלם בין התאריכים 21/10-16/11.

מה היה?

תוכננה קבלת שבת על חוף ים התיכון. חשבנו, ייגמר המבצע ואנחנו יוצאים, אבל הוא לא נגמר, אז החלטנו ספונטאנית על ארוחת ערב שבת בחדר האוכל הקיבוצי במתכונת שכבר מוכרת, כל משפחה מביאה ארוחה שמספיקה לבני המשפחה. וכצפוי, זה עבד והיה נעים, טעים ומגוון.

אבל את צוות קבלת השבת על החוף, זה לא סיפק ובמקום קבלת שבת על חוף ים התיכון הם עברו לקבלת שבת על חוף "ים" כנרת. 15.8.14 החוף שנבחר הוא חוף אמנון, בצפון הכנרת, חוף שרק הקיץ טופל ושודרג והוא יפה ומסודר. תמיד יש את הדאגה, יגיעו? לא יגיעו? אז הגיעו! 160 אנשים מבוגרים וילדים. כולם הגיעו ברכבים פרטיים (עוד חידוש של התרבות המתחדשת) רחצו בכנרת, השתתפו בקבלת שבת מיוחדת ואכלו "על האש" עם בשר של ועדת תרבות, כאשר הסלט, הקינוח, הקפה והמחצלת, הביאו המשתתפים. הייתה אווירה של יחד וכיף! תודה לצוות המארגן: נואית ואורן ברגר, אפרת וגדי נחום, כרמל גנץ, עומר ואיתי רון ותודה גם ליניב סדן על הובלת הצידוד.

גינה קהילתית

הגינה הקהילתית הינה שטח אדמה אותו מפעילים ומעבדים חברי הקהילה. בגינה מגדלים ירקות, פירות עשבי מאכל ותבלין. הגינה הקהילתית שלנו מתוכננת להיות בשטח מג"ב לשעבר (ליד הגן הקהילתי והבריכה).

דרוש צוות להקמת הגינה - אנשים "משוגעים" לעניין שמוכנים להיות הצוות המוביל להקמת הגינה. מי שמעוניין מוזמן לפנות לעדי.

דרושים

דרושים מתנדבים לצוות ראש השנה (לא לערב החג בחד"א).

המשך בעמוד הבא

עושים קהילה - המשך

נהנית לעבוד עם המון אנשים שתורמים מזמנם וכישרונם לבניית הקהילה הזו, בערבים, בחגים ובימי חול.

תודה לתורמים וגם תודה למשתתפים.

שבת שלום

רכזת בניית הקהילה – עדי גל

מה אשדותי בעיני.

מעל הדלת של הכניסה לארכיון ישנה בליטת בטון של מטר על מטר, מסביב לה היתה סבכת עץ של ריבועים, ששימשה סולם.

ואנחנו הילדים התחבאנו בבליטת הבטון מכורבלים.

בעת משחק סימני הדרך.

לימים שם היו תאי הדואר.

ולפני כן היתה שם בריכת מים עם גומא ודגי נוי וצפרדעים....

איציק גל

ואתם מוזמנים להעביר אלינו את הדברים שאשדות מציגת עבורכם. נשמח לפרסם.

בקרוב – לגזור ולשים על המקרר:

12.09 ארוחת שישי קהילתית בחדר האוכל בארוחה נציין את סיום כהונתה בת ארבע שנים של תמי שניפר כיוויר הקיבוץ.

13.09 טיול מבוגרים ברעם – דישון וריחניה, בהדרכתה של חדוה הדר, פרטים במייל.

13.09 טיול משפחות לנחל הקיבוצים.
24-26.09 ראש השנה – פרטים על תכנית החג בהמשך.

2.10 ערב יום כיפור

8.10 ערב סוכות

15.10 ערב חג סוכות שני

16.10 שמחת תורה קרנבל הישוב פעילות קהילתית בקבוצות לקראת חג הישוב – פרטים בהמשך.

25.10 תערוכת אמני אשדות - פתיחה חגיגית בבית גבריאל.

31.10 חג המשק – 90 לאשדות

נהנית לעבוד עם המון אנשים שתורמים מזמנם וכישרונם לבניית הקהילה הזו, בערבים, בחגים ובימי חול.

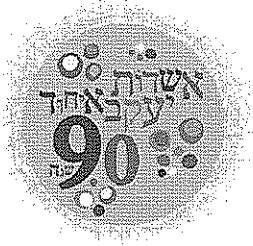
תודה לתורמים וגם תודה למשתתפים.

שבת שלום

רכזת בניית הקהילה – עדי גל ויונתן אלתר

25.10 תערוכת אמני אשדות - פתיחה חגיגית בבית גבריאל.

31.10 חג המשק – 90 לאשדות

תערוכת יוצרים בחגיגות ה-90

במסגרת האירועים של חגיגות ה-90 לאשדות תוצג תערוכת יוצרים בתחומי האמנות הפלסטית. (ציור, פיסול, צילום) הרעיון המקורי היה להציג במוזיאון בית אורי ורמי, בשיתוף עם היוצרים של אשדות מאוחד, לשם כך נערכו מפגשים עם מנהלת המוזיאון, אנחנו ביקשנו לכלול בתערוכה יצירות של חברי אשדות שהלכו לעולמם (אליהו כהן, ציפורה דובי, אורי פלג ושמעון שרון) ומנימוקים שלא התקבלו על דעתנו נתקלנו בסירוב. התקיים משא ומתן ממושך שבסופו של דבר לא צלח ונפרדו דרכינו. אנחנו, אשדות איחוד, נציג בבית גבריאל על אגפיו הרבים.

פתיחה חגיגית של התערוכה תתקיים **בשבת 25/10/14 ב'בית גבריאל'**, לקראת הפתיחה תישלחנה הזמנות. התערוכה תהיה פתוחה לקהל עד 16/11/14.

בינתיים יצרנו קשרים עם אמנים שאשדות היא חלק מקורות חייהם ועדיין פועמת בלבם. הם שמחים על הקשר ושמחים להציג מיצירותיהם.

האמנים מן החוץ כותבים דברים יפים ומרגשים, להלן חלק ממכתב שצירף אמנון גרדי:
"כתשע שנים, מאז שיהודית גרדי – אמי, חזרה מבית החולים בעפולה עם בנה בכורה, באוגוסט 1941, זכורה לי ילדות מאושרת בקיבוץ..."

בני הזוג - אמי יהודית (לדרמן) ואבי יעקב גרדי נפגשו בשנת 1940. היה זה זיווג אפייני של שני פליטי שואה, יוצאי גרמניה, שמצאו מקלט זה אצל זה והקימו את ביתם בקיבוץ אשדות יעקב. אבי עבד כמרכז גן הירק ואמי מצאה את עצמה כמורה בבית הספר של הקיבוץ. לימים, שמעתי מפייהם על מזג האוויר החם בעמק הירדן, על קשיי רכישת השפה העברית ועל ההתערות החברתית במשק (שלא הייתה קלה כלל ועיקר), שניהם זכרו את הקיבוץ כתקופה קשה אך מלאת סיפוק...

מני אז ילדתי באשדות יעקב עברתי תחנות רבות בארץ. מעל 70 שנים צברתי ניסיון חיים וחוויות אחרות. כדרכו של כל ישראלי, חלקן טובות יותר ומיעוטן קשות. מסלולי הילדות בעמק, אשדות יעקב בשנות הארבעים טרם הפילוג – הנסיעה לרחוף בכנרת בחוף דגניה, טיולי השבת לתעלת האפס וסכר נהריים, הירמוך בריכות הדגים, האקוודוקט ושדירת עצי הפיקוס הגבוהים... המראות הללו ללא ספק שונים היום לחלוטין. שני קיבוצים שקמו על חרבות הקיבוץ הגדול והאחד שזכרונו חקוק בזכרוני, הכל נשאר אולי רק בעיני רוחי, אך אין לי כל כוונה להיפרד מאותן תמונות. הם נשארו שמורים ויקרים ולא ימחו כל חיי..."

בפתיחה החגיגית של התערוכה יתקיים גם שיח גלריה וינתן מקום להעלאת דברים וזיכרונות משכבר הימים. אני כולי תקווה שיהא זה אירוע משמעותי וחוויתי לכולנו.

ברכה פונדק וכל הצוות העוסק בהקמת התערוכה.

במסגרת הקשרים שיוצרת ברכה פונדק עם אמנים ויוצרים בני אשדות לקראת תערוכת התשעים בבית גבריאל, היא נחשפת באופן די מפתיע לחומרים מלאי נוסטלגיה וזיכרונות עבר, כמו זה שלפניכם, פרי עטה של מיה קרפ. שווה לקרוא.

משלושה יוצא אחד

עשרה ילדים בכתה: שלש בנות ושבעה בנים, ומתוך שבעת הבנים – שלשה "אורי" אחד שחור ושנים גיינג'ים, שהגיעו מקרית חיים. - "איפה אורי?" - אני נשאלת ועונה בשאלה: "איזה מהם?" והמענה: "הגיינג'ים". - "אבל מי משני הגיינג'ים?" - ממשיכה להשיב; והמענה: "מקרית חיים", - "אבל ישנם שני גיינג'ים בשם אורי ושניהם מקרית חיים, שהגיעו אלינו לקראת כתה ה'.

אני מחפש את הגיינג'י הצנום, הגבוה, הספורטאי... - "אהה!", השבתי, גם אני מתפשת אותו, וקוראים לו אורי. אורי זה, אורי נחושטן, ששייך לשלישיה הכוללת את חיים, אורי ואני. עם חיים אני כבר מיום הולדתי, כאחים ממש, וכשאורי הצטרף לכיתתנו – הפכנו לשלישיה. אולי מוזר להצביע על שלישיה בתוך עשרה בני כתה, אבל זה מה שקרה לנו. גם בחינוך המשותף של הקיבוץ קיימת אפשרות של בחירה אישית ושלושתנו בחרנו – אלה בוז, וזו באלה.

לא אהבתי ולא התחברתי לשתי הבנות הנוספות בכתתי ונטיתי לחברתם של הבנים. הייתי שותפה לכל משחקיהם, מעשיהם ותעלוליהם ואפילו אולר היה מונח תמיד בכיסי...

שלושתנו היינו ספורטאים מצטיינים ובהרבה משעות הפנאי עסקנו בספורט. לי, מיה קרפ, לא היו מתחרות בקרב הבנות, וכך זכיתי בכל מנת התהילה הנשית, מה גם שהתוצאות לא נפלו מתוצאות הבנים. זכיתי אמנם היתה ברורה ומוחלטת, אלא שבצידה לא היו אז פרסים, פודיומים או מדליות, אך לאלה לא היתה בעיני חשיבות, כראשונה מובטח לי בכל: ריצות, קפיצות, זריקות והדיפות, משחקי כדור ושחיה...

כמוני היו גם חיים ואורי נחושטן הגיינג'י, ומשום כך מצאנו בסיס משותף לחברותא, גם מלימודים לא הנחנו ידינו וראשינו – וציונינו גבוהים. כאחים היינו – חלקנו הרגשות. מחשבות, רעיונות, פעילויות, תעלולים פה ושם, והרבה שמחה – משותפת רק לנו. תמיד ביחד, בכל! היו גם שאר בני הכתה, אך לא בסוד העניינים שלנו – שלישיה.

מה זו 'השלישיה הזו'?

זר לא יבין זאת. זו לא סתם החלטה לבצע דברים בשלישיה ולא בזוג, רביעיה או אחרת. זו התקרבות, זו משיכה זה אל זה, זו תחושה של קירבה: סימן, בהגה קל, ברמז של תנועה, - בכל דרך שמובנת רק לנו – לשלישיה. זו הרגשה מיוחדת: שלך – שלי, שלי – שלך, לא במובן הטקסטואלי הרגיל, אלא באמת שבאמת.

המשך בעמוד הבא

משלושה יוצא אחד - המשך

הכל כל כך ברור בינינו ואם נגיע לוויכוח הרי שהוא לא רק על דעות שונות, אלא הרחבה וביסוס כדי להעלות את הנושא לספרות גבוהות יותר, כאילו להתעלות על המקובל, הרגיל, הבנאלי. לא אנחנו!

זו תהא הרחבה מנצחת, נותנת עומק, חודרת לנבכי הנושא ומעניקה העשרה אישית בידע וברוח, כאילו נצחנו והגענו אל פיסגת ההר.

וכך בכל דבר וענין, בכל משימה שאנו מטילים על עצמנו, או שאחרים מכתיבים לנו. הביחד הזה שלנו מעניק הרבה בטחון שמביא להצלחות שמביאות איתן סיפוק רב: אנחנו שלושתנו. בסטנדרט שקבענו לעצמנו... התחושה הזו מתפשטת בכל אברי הגוף: הראש מורס, הגב מזדקף, הרגליים קלות, הקול צלול, העיניים בוהקות... תחושות שמגיעות לכל סנטימטר בגוף. נפלא לנו...

עם הזמן השתנו כיוונים, השתנו מחשבות, התפתחו רגשות, נוספו תחומים חדשים, בוגרים יותר, שפלטו לתוך חיינו: הכנות לפעילויות לוחמניות, אמוני שדה, סוגי קשר, ספורט שימושי, גדניע (מיכ גדניע), השבעה להגנה, סודיות וחשאיות – התחייבויות בוגרות יותר. בספורט ובטיולים הרבים שערכנו, שימשה השלישייה שלנו כ"חוד החנית" – מובילים את הקבוצה או הכתה, בדרך לא דרך, תוך שימוש באמצעי התמצאות פרימיטיביים ביותר (כמו מפה ישנה של 1:200,000), או שבחרנו להיות ה"מאסף" – העוזרים לחלשים ולנרפים להשיג את הקבוצה ולהביאם אל היעד.

הזמנים השתנו וגם אנחנו. הגיל – טבעו וייצרו, מוסיפים רגשות. ליטופים חפזים, קריצות, סומק בלחיים, מגע גופני זהיר ובלתי נראה... התלהבות של הורמונים שמתבטאת במיוחד על רצפת הריקודים... רקדנו המון. אני אוהבת לרקוד – מתחילה ראשונה ומסיימת אחרונה. גם חיים ואורי רקדנים נפלאים. הנאה צרופה של גוף ורוח. לעיתים בחרתי בני זוג אחרים לריקוד אך תמיד חזרתי אל חיים או אורי, ממשיכים להתענג לצלילי האקורדיון או הפסנתר. המשכנו להיות שלישייה: לחוות ולהתענג ביחד, לצחוק ביחד, לשמוח ולהשאר כל כך תמימים... אבל תמיד ביחד.

עד אותו יום.

אותו יום שלא יישכת.

אורי נהרג בקרב על כיבוש העיר לוד (במלחמת העצמאות).

למרות שהיה הצעיר בינינו, קם והתגייס לפלוגת הגייפים שמחוץ למערך הלחימה שבעמק שלנו.

אורי איננו! חסרונו יום יומי. איננו קולטים את החסר הזה – הבלתי יאומן והבלתי נתפס. אורי הוא הראשון שנגדע מתוכנו, הראשון שמישהו מת מאתנו. אף פעם לא חשנו כה חזק את המוות. עכשו הוא כאן, אצלנו, כשלקח את אורי שלנו. המוות חזק באמת שלו – אורי איננו יותר בינינו: לא נמצא את אורי קופץ מהמקפצה הגבוהה אל בריכת המים, לא נראה אותו רוקד והרעמה הגיינג'ית מעל כולם, לא נראה אותו רץ, לא נראה אותו מזנק מעל ארגז הספורט, לא נראה אותו עובד בשדה, לא הולך ומקפץ להנאתו במדרכות... הוא פשוט איננו.

אני רוצה לצעוק: אורי, חזור, חייך אלינו, אמור מילה טובה, שב בינינו כמו פעם כמו קודם, כמו תמיד... בוא אורי, בוא!

ואורי לא יבוא, ואנחנו כבר לא נהיה שלישייה... ונתפזר לכל הרוחות – זה לכאן וזו לשם – לקורסים, לפלמ"ח, אל מחוץ לבית.

ובוכות הדמעות – אורי שלי, אורי שלנו....

ואורי נותר טהור ועמו כל האמת והצדק... והוא קדוש כמו ילד...

מיה (קרפ) רשף

ועכשיו מעט היסטוריה עכשוויות (ולא מחמיאה במיוחד) הקשורה בתערוכת התשעים

לפני שבועות אחדים התפרסמה בעיתון 'ידיעות הקיבוץ' כתבתו של קרני עם עד הנושאת את הכותרת 'פילוג אומנותי' וחושפת את המחלוקת בין שני הקיבוצים בנוגע להצגת תערוכת התשעים. "הרעיון להציג תערוכה משותפת לאומני שני האשדותים עלה בתחילת השנה אבל לאור מחלוקות אין ספור הוחלט לבסוף שכל קיבוץ יציג תערוכה משלו. רותי שדמון המנהלת והאוצרת של בית אורי ורמי בעשרים וחמש השנים האחרונות טוענת שביקשה להציג תערוכת אומנים וותיקים לצד צעירים כביטוי להמשכיות היצירה, אבל לא לכלול בה אומנים משני הקיבוצים שאינם בין החיים. תרצה היימן, מצוות התערוכה של האיחוד גורסת כי שדמון סרבה לכלול ארבעה אומנים מהאיחוד שהלכו לעולמם (אורי פלג, אליהו כהן, ציפורה דובי ושמעון שרון זכרם לברכה) בנימוק שאין לה די מקום לכל המציגים, מה גם שאלה שנפטרו זכו לתערוכות נפרדות במוזיאון. בסוף יולי, ממשיך עם עד, שלחה תרצה מכתבים לאומנים ויוצרים מאשדות איחוד שם גוללה את אשר התרחש וטענה שרותי לא עמדה בסיכום המוקדם עימה, ומסרבת לכלול בה את יצירותיהם של ארבעת הנפטרים, ומכאן שהצוות החליט להציג את תערוכת היוצרים מאשדות איחוד ב'בית גבריאלי'. בתגובה למכתבה של תרצה שלחה שדמון מכתב משלה, בו פירטה את גירסתה. בחודש דצמבר 2013 מציינת שדמון פנתה אלי תרצה ואמרה לי שהם קיבלו החלטה לקיים את החג ללא שיתוף המאוחד. תרצה ביקשה שמות, כתובות, מיילים, ונתתי לה את כל מבוקשה ואיחלתי לה הצלחה. כעבור מספר חודשים ממשיכה שדמון קיבלתי טלפון מתרצה ואז חשבתי שאולי אנסה לעשות משהו עם האיחוד, ואכן היה רצון הדדי לקיים תערוכה משותפת. התקיים מפגש, מוסיפה שדמון, בו הבהרתי שקיבלתי החלטה לא לשתף אומנים שהלכו לעולמם בגלל ריבוי המשתתפים - 51 במספר. משום מה, אנשי האיחוד מונים רק ארבעה אומנים שנפטרו ולא לוקחים בחשבון את אמני המאוחד שהלכו לעולמם, ושגם הם לא יוצגו בתערוכה. ריבוי אומנים ייצור לדברי רותי תערוכה שתיראה כמו מסדר נוכחות וספירת מלאי ולא תערוכת אמנות. בתוך כך מדגישה שדמון שהכוונה הייתה לצרף את אמני האיחוד והמאוחד שנפטרו לקטלוג, על אף העדרם מהתערוכה. שבתאי קופלמן מנהל הקהילה באשדות מאוחד ניסה להניא את רותי שדמון מההחלטה לא לשלב בתערוכה אמנים שהלכו לעולמם, והפשרה שהציע, נענתה לטענתו בטריקת דלת מצדה של שדמון. תרמה היימן אומרת מנגד שניסתה לקדם את חזון התערוכה המשותפת במוזיאון גם באמצעות עדנה סולודר, מוקי צור, יונתן אלטר ומזכירי הקיבוצים אבל רותי התעקשה לכלול רק 19 אמנים מהאיחוד לעומת 31 מהמאוחד ולכן לא תוכל לשלב את ארבעת האמנים שנפטרו. סיפור בתערוכה אינו משקף את מערכת היחסים בין האשדותים ואינו מעיד על משבר המלווה את שנת התשעים, אומר דורון רוזנבלום. בראשון לספטמבר אנחנו פותחים מערכת חינוך אחת עם הנהלה משותפת לשני הקיבוצים וישנם דיבורים על איחוד ספריות וארכיונים. לגבי התערוכה - מרבית השותפים ליוזמה סברו שיש לקיים תערוכה אחת במוזיאון, תוך הכללת אמנים שנפטרו בשורת המציגים. האוצרת ומנהלת המוזיאון סברה שבגלל שיקולים אמנותיים היא לא תציג אותם וזו זכותה. עקב כך הוחלט על שתי תערוכות נפרדות, אבל הקיבוצים היו נשאר 'אחים'. כמו בכל משפחה טובה, יש לעיתים מריבות ואי הסכמות אבל הקשר הגנטי והשורשי חזק מכל אלה, אומר רוזנבלום.

אני (אבנר) שואל את רותי ש. האם ההתעקשות שלה היא עניינית, האם לא עדיף היה להגיע לפשרה שתרכיב את כל הצדדים ותימנע כותרות לא מחמיאות.

תדע לך, אומרת רותי, אני מוכרחה להתעקש ולהיות חזקה, מפני שאם אתחיל לשמוע מה שכל אחד מדבר ולהכנע לכל מיני תכתיבים, אז המוזיאון לא יהיה מה שהוא. צוותי החג של שני

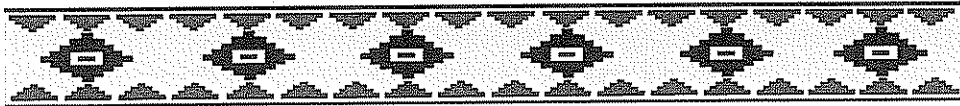
המשך בעמוד הבא

מעט היסטוריה - סוף

האשדותים לא יכולים להחליט על התכנים ב'בית אורי ורמי'; החלטה כזו נעשית על ידי ועד מנהל של המוזאון שיש לו מעמד עצמאי והחלטותיו נעשות על פי קריטריונים אומנותיים מקצועיים שנקבעים על ידי אוצרת המוזאון. מעמדו העצמאי של המוזאון הוא זה שאיפשר לו לגדול, לרכוש מוניטין ולשגשג. אני רוצה לעשות תערוכה לא רק עבור החגיגות של אשדות יעקב אלא עבור כל מי שיבוא מתי"א, עפולה או חיפה, שגם הוא יתרשם, וכדי שתערוכה תהיה מכובדת היא צריכה להציג יותר משתי עבודות לאומן.

ערך: אבנרון

ערב שבת 3.10.2014

ערב יום כיפור תשע"ה

ערב יום כיפור תשע"ה - בסימן 90 לאשדות

"הפסיפס של אשדות

- מאז ועד היום"

בסיפור, שיר, תמונה, ספר...

אם יש לך סיפור או שיר או זמר, תמונה או ארוע, קטע מעיתון, ספור מהארכיון...
ששינה, ריגש, השפיע, על חיידך
ואת ואתה מוכנים לשתף את ק"ק אשדות
על כל הנמצאים והשותפים לחיים במקום הזה....
אנא העבירו אלינו: **עמליה דיין, לירון ראובני, ברוריה שרון** -
במשך הימים הבאים, כדי שנוכל להיות מוכנים לערב.
ברקע יוצגו תמונותיהם של חברינו, הורי חברינו, בנינו ילדנו שהלכו לעולמם.

ואנחנו זוכרים...

מוזמנים להיות שותפים לערב - חברות וחברים, נוער וילדים, תושבים ובעיקר משפחות ההרחבה

חסד ורחמים לכל באי תבל.

שבת שלום

ברוריה בשם כל הצוות

**ארכיון אשדות יעקב חושף:
יומני אליהו דובי**

הסביבה היתה פראית וחשמל לא היה. "אגד" לא היה. ומגשר עד "צמח" לא היה שום ישוב, רק בדואים הסתובבו בסביבת. לחרוש יצאנו ברובה. כשבאה קבוצת "אחדות" ל"גשר" הם מצאו עוד כ-10 משפחות ערביות בכפר, ובמשך 3-4 שנים עוד גרו יחד עד ששילמו להם עוד פעם אחת. ואז גמרנו עם השותפות הנעימה.

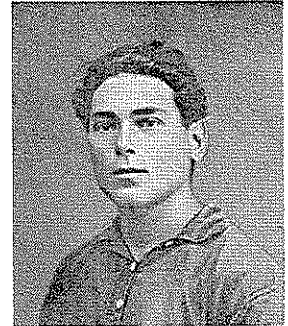
והנכם צריכים לדעת שפיק"א, שפנתה למרכז חקלאי, לא חשבה על קבוצה, להיפך. הכוונה היתה ליישב כפר, מושבה קטנה, ובמקרה הכי טוב מושב. ומפני זה ברור לכם שדרישתנו לבניין חדר-אוכל נדחתה ע"י הפקידות, ולא רק חדר-אוכל אלא בכלל נפסקו היחסים בינינו לבין "פיקא". והיה ברור מראש מי ינצח. בלי תקציב, בלי קרקע, ובלי עבודת-חוץ, עם כל הלהט שלנו להיצמד לקרקע זה היה לשווא. אבל מה שהציל את הקבוצה זוהי עבודת נהריים. בערך ב-1925 התחילו המדידות של המפעל. וכבר ב-1926 27 נגשו לעבודה הראשונה הגדולה בארץ.

הסיסמה הייתה "בלי חשמל בארץ אין כוח ואין השקאה". וכבר אז ידעה כל התנועה הציונית, שרק בעיבוד אינטנסיבי, ובמדע נכבש את הארץ. ואם אתם רוצים לדעת מאין גדלו לנו מנהלי מפעלים גדולים, מנהלי עבודה מצוינים, בסולל-בונה, בנשר, בבתי מלאכה הגדולים בארץ, ובוני נמלים, הכל בית ספר הגדול היה עבודת נהריים.

באותה תקופה באו לגשר עוד שתי קבוצות אנשים: אחד מפלוגת גידרו ע"י חיפה, השנייה מטבעון ועוד (בסיס) קטן מירושלים, ואז היינו כבר כ-80 חבר, כולנו רווקים. ב-1925 היה לנו ילד אחד. והקבוצה שלנו הוציאה מתוכה כ-50 עובדים שעבדו בעבודות שונות במפעל. העבודה נמשכה יותר מ-4 שנים. התכנית הייתה כאילו פשוטה בהסברה: ראש השומרים של רוטנברג צבי ניסנוב, איש קווקז, טיפוס מעניין ביותר. ידענו שמפעל נהריים זה דבר פשוט: במקום

המשך בעמוד הבא

רשימות על תולדות גשר ודלהמיה שהוכנו ע"י אליהו דובי לשיחות עם הכשרות נוער, נכתב לאחר הפילוג.

אליהו דובי בצעירותו

הדברים להלן מדברים בעד עצמם. מדובר בתמצית תולדות גשר-דלהמיה עד תחילת הבנייה באשדות מזוויית הראייה של אליהו דובי. תודה למירהלה דוד שהקלידה את החומר:

אחרי שאנגליה התנכרה להבטחותיה, אחרי חוסר עבודה כמעט מוחלט בשנים 1926-28, אחרי עזיבה מהארץ מחוסר יכולת להתקיים בה, תבינו כמה צמאים היו לכל דונם קרקע באותו הזמן. פיק"א פנתה למרכז החקלאי לשלוח לגשר קבוצת אנשים להתיישבות.

ובערך ב-1925 עברה מירושלים, מעבודת בנין של בית-הכרם, הקבוצה "אחדות" לגשר - 40 חבר. ועבודתם הראשונה היה לבנות צריפים מפחים, וסיקול בשדות. בעד הסיקול היו מקבלים שכר מ"פיקא" אבל מזה אי אפשר היה להתקיים ובאמת רק בכוח של חזון ובתקווה להתיישבות ממש החזיקו מעמד. והתקווה היתה אדמת אבו שתנה, זוהי אדמת חוות-שמואל ודושן של היום.

מ-12 האנשים שהתחילו נשארו אצלנו משפחת שץ, השאר כמו הרבה שהיו אחריהם, חלק הלך לעולמו, וחלק מפוזר בכל הארץ בעיר ובכפר. מקבוצת "אחדות" נשארו באופן יחסי רבים. גם אצלנו גם באשדות הקה"מ.

ארכיון אשדות חושף - המשך...

כל תקופה והשגותיה. היו לנו 6 זוגות פרדות ולהיות עגלון זה לא דבר פשוט. מטובי החברים אצלנו היו נלחמים לקבל זוג, וצריך היה ותק, ותכונות מיוחדות, ובאסיפה הכללית היו מחליטים מי מקבל את הזוג. לו ידעתם באיזה אהבה טפלו בהם, איזו גאווה זו הייתה לעגלון שהספיק יותר מחברו לחרוש. והיו קמים לפנות בוקר ויוצאים לעבודה בשדה או לנהריים. רק שעלינו על אדמת דלהמיה לאט-לאט עברו לעבודת טרקטורים. עד אז לא היה זכר לטרקטור. נדמה לי שבגשר היה לנו רק הפורדזין.

כולנו היינו צעירים מלאי מרץ עם עבר שונה ותרבות מגוונת. כל ערב היו יושבים, או מסביב לחדר-אוכל או בחורשת האקליפטוסים ולרוב בירדן ושרים עד מאוחר בלילה. ולפתע היית מרגיש איך החבריה קוטנת – זה הולך לישון, צריך לקום למשמרת, שני נעלם בחורשה עם חברה, ושלישי סתם רוצה להתבודד. וכולם חולמים על גשר גדולה רבת חברים, עם הרבה ילדים, עם ענפים מפותחים. כי המרץ היה רב, גם בטחון גדול בכוחנו, רק אדמה חסרה לנו. ואז עשינו את הקפיצה הגדולה ועלינו, למרות אי רצון 'פיק"א', לדלהמיה.

בהיסטוריה של משקנו היה גם עניין שנשכח מרובינו וכדאי להזכירו. בסוף עבודת רוטנברג, שהתחנה הייתה מוכנה והפועלים עזבו את השכונה, נעמדה שאלה מי ישמור על המפעל? והיה ברור שאנחנו המועמדים הראשונים. היו אספות ובירורים, קבלנו 7 אלפים לא"י, הייתה שכונה בנויה לתפארת, היו 5 אלפים דונם קרקע לבסוף אחרי בירורים דחינו את ההצעה. לא רצינו להיות תחת שלטון עבדאללה. ואולי שגינו: אולי בתור ישוב קבע היינו נלחמים עליו כמו שנלחמנו על דלהמיה וזה היה נשאר בידינו.

העבודות הגדולות של רוטנברג נגמרו. נשאר מעט חברים קבועים בעבודת המסגריה

המשך בעמוד הבא

שנהר הירמוך ייפול לירדן, יעשו שהירדן ייפול לירמוך וזה הכל. אבל העניין היה קצת יותר מסובך. הייתה חפירה עצומה, כמעט 1500 מ"ר אדמה. בכדי ליצור את האגם ואת התעלות המובילות לאגם, הורדת הרים, וחציבת מאות אלפי טונות אבני בזלת, יצירת המפל שהגיע ל-33 מטר עומק, העמדת הטרנספורמטור והטורבינות, בניית בתי מלאכה, סלילת כבישים, סלילת פסי רכבת, יציקת אלפי טונות בטון. פרוק והעמסה של מלט, ברזל, פחם ועצים לאלפי טונות ובניית שכונת פועלים.

ובשבילנו נהריים היה בית-ספר מיוחד במינו. אנו הפועלים הקבועים במפעל, המקומיים, היינו אתראים לעבודות שונות והצטיינו והיה לנו שם טוב וגם רווח לא רע. את הכל הכנסנו למשק. אנחנו היינו הראשונים בעמק בנטיעת בנות מחוץ לדגניה. את השתילים קנינו באודיסיה, כפר-פרסי מולנו בעבר-הירדן. השקענו אז משכר העבודה שלנו כ-3000 ל"י בכסף של אז. והבנות נשרפו-ולא ידענו מדוע.

רק אחרי חקירה מיוחדת נודע לנו שבהשקאה ממעינות גשר אסור היה להשקות כי במעיינות אלה היה אחוז גבוה של מלח.

התחלנו לבנות בתים, בתי חמרה בגשר. זה היה התקדמות עצומה. לא כולם הגיעו לאושר זה. אני גרתי במשך שנתיים שלישי בחדר, קודם אצל קרפ ובחורף השני אצל גולדשמיד. ולאמיתו של דבר גרתי על חוף הירדן כמעט כל השנה ואחר כך עברנו לצריף מחצלות.

קצת על הווי חיינו. הנני נזכר מקרה כזה: לנו לא היה חדר-אוכל ואנו אכלנו בחדר קטן שבו עמד שלחן ארוך מקרשים ומשני צדי השולחן ספסלים. ולפתע הגיע טיול של ילדים מירושלים. עזבנו כולנו את השולחן, יצאנו החוצה ונתנו להם לאכול ארוחת-ערב וזה היה לחם ותה, וזה היה רגיל.

ארכיון אשדות חושף - המשך...

המיוחד שבה ובפרט בעליה הגרמנית. הם כמעט כולם קבלו הכשרה חקלאית טובה בגרמניה, בהולנד או בצרפת. הרבה מהם היו בעלי מקצוע, נגרים מסגרים, עם יסודיות גרמנית, והמזוג היה טוב. נכון הרבה דברים בהווי לא השלימו אתם במשך הרבה זמן, אבל עכשיו נדמה לי שהגרמנים שלנו יכולים להתבייש מתלמידיהם.

מכיוון שהמשק שלנו לא קבל תקציב התיישבותי ככל משק, אנו עד היום מסובכים במצבנו הכספי. קבלנו הלוואות לזמן קצר. קבלנו חברות נוער מהראשונים בארץ, וקבלנו עבורם תקציב לבניין 4 בתים. התחלנו לעבוד בשדה. זקצר שחלם על גן-ירק, התחיל לעבוד בגן-גדול. חברים אחרים התחילו בכרם, עוד חברים התחילו לעבוד בבנות, ברפת, בלול. היתה עליה, בארץ נכנס הון יהודי. באותה שנה נכנסו לארץ 60 אלף יהודים. זאת הייתה תקופת-ארלזורוב בסוכנות. ופתאום, יותר נכון לא פתאום אלא הודות לזה, ארגו המופתי הירושלמי, זה שעשה הכל במשך כל שלטונו ארץ בכדי להשמיד את היהודים, פרעות בכל הארץ. והמצב של פרעות נמשך עד התחלת מלחמת העולם השנייה. אנו צריכים היינו להחזיק את גשר כי בדלהמיה עוד לא היה איפה לגור. העברנו רק את הילדים והמשק החי שלנו. וככה חיינו איזה שנתיים או יותר מחולקים חלק בגשר וחלק בדלהמיה. ויש חברים שזוכרים איך גרו בדלהמיה בזמן הראשון. המשכנו להקים צריפי מחצלות והקימנו מתבן גדול ובינתיים חלקנו אותנו לחדרים קטנים ככה שבתוך המתבן הגדול גרו הרבה משפחות צעירות ורווקים. ותתארו לכם את השקט והסדר בבניין הזה!!

כבר ספרתי שהווי החיים בארץ היה כזה שרוב הישובים חיו בתוך משטר של התנפלויות ובפרט משקי-ספר. הנני זוכר איך לא פעם אחרי שבאתי הביתה מעבודה מהחוץ הייתי פורץ לי דרך לעמדה בכדי

סוף בעמוד הבא

ובעוד עבודות שונות. המשק שלנו בינתיים התפתח וקבל עוד חברים. אנו קבלנו את העליה הראשונה מהחלוץ מפולניה (הניה ברקאי, פוליה מלמוד, קנטרוביץ' חיה ועוד ועוד). אנו היינו כבר בערך באותו הזמן כ-120-130 חבר. גדלו בינתיים המשפחות והיו לנו כ-12 ילדים, והשאלה נעמדה איך להתקיים ומה לעשות. אנו היינו קבוצה חזקה. כוחות עבודה טובים, וגם קשר חברותי חזק. ובכן החלטנו לחפש עבודה בארץ עד שנגיע להתיישבות. ממש אז יצאה קבוצת חברים גדולה לחיפה והיא בנתה על הכרמל בנין גדול. קבוצה שנייה יצאה לעבוד במגדל-צדק בחציבה, ועוד קבוצה מאותם החברים שלמדו חצוב בנהריים התחילו לעבוד במחצבות גבס במנחמיה. רוב החברות היו בגשר. היו מתאספים לשבת כולם הביתה. אבל היה ברור שזה לא יחזיק מעמד. ובאחד האספות עלתה השאלה מה יהיה, עד מתי יחכו לאבו-שטוח. את אדמת רוטנברג דחינו כדי לא להיות תחת שלטון עבדאללה. פנינו למרכז החקלאי. והנני זוכר: בא הרצפלד ושמע את טענותינו ובסוף אמר: דובי צודק יש לכם זכויות ראשוניות להתיישבות. אין פה עבודה, אי אפשר לבנות קבוצה בפירות חברותי תמידי, ישנם משפחות, צריכים לקום משפחות, איך זה יהיה? אבל לנו אין ברירה אנו מוכרחים לשבת פה בגשר. זה נותן לנו קשר עם העמק והגליל. ואתם חיילים – וחיילים לא עוזבים מקומות קשים – קבלנו את הדין והמשכנו – עד שבאחת האספות קמו חברים רבים ואמרו: יש דרך אחת, לעלות על אדמת דלהמיה, שעובדנו אותה בלי רשות, ולהתחיל לבנות. וככה עשינו. עברו חודשים עד של"פיקא" נודע הדבר והם הודיעו לנו שאנו תיכף נעזוב את המקום. הודענו שאנו לא עוזבים. ואז הם הודיעו למשטרה, כדי שהמשטרה תאסור את המוכתר. הודענו, אנו לא נרתע באם אפילו יאסרו את כולנו. כל יום יהיה מוכתר אחר. וככה נגמר העניין. "פיקא" הודיעה לנו שאנו דומים לערבים של "ודי-חורת" וניתקה את יחסיה אתנו. באותה תקופה קבלנו את העלייה הגרמנית הראשונה. ויש להגיד שבכל עליה היה

ארכיון אשדות חושף - המשך...

מצא טוב
 לצפורה וסול' אוי
 להולדת הנכד הבכור
 בן אמור ודוד
 מצא טוב לכל המשפחה!

מצא טוב
 לצמיאל איתח
 להולדת הנכדה
 בת אצדו
 מצא טוב לכל המשפחה!

מצא טוב!
 לצנבל וצתיר קרני
 להולדת התאומים - בן ובת
 אחים ליהאי
 לדליה ביטון
 להולדת הנכדים
 מצא טוב לכל המשפחה!

להדוף התקפה על גשר. וכולנו בחורים
 ובחורות ידעו את מקומם. וזה היה הווי.

אני עבדתי אז ביערות-הכרמל, עכשיו בית-
 אורן, וזה היה מקום מסוכן מאד, כי לא היה
 לנו לא טלפון, לא כביש. בשביל להגיע אלינו
 צריך היה לעבור כפר "דמון", אבל זה היה
 טבעי, וככה עבדנו שם איזה חודשים, נדמה
 לי כל קיץ 1936 ולא פעם הדפנו התקפות של
 מאות ערבים מזוינים. עד עכשיו אינני מבין
 איך החזקנו שם מעמד. הן גם מים לא היו
 לנו. היה מעיין למטה ובסכנת-נפשות אפשר
 היה להגיע אליו. ואנחנו, רק בלווי של
 חיילים אנגלים כיוולנו להגיע לחיפה.

וגם בגשר הייתה התקפה פעם חזקה מאוד.
 וכבר מאות ערבים בדואים וערביות היו על
 יד הגדר וחתכו אותה, ורק אומץ חברינו
 שלא התבלבלו וזרקו רימונים לתוך ההמון
 הציל את המצב.

שבת שלום,

שאול ינאי

מי שנולדו בעמק בירת תרבות
 גדלו לשיתוף פשוט, שוטף
 על מתח קבץ, פרק, חדש
 מהטיית עת איחוד, מאוחד
 לבגרות אשדות יעקב מיוחד.
 אינם חייבים להשתקע בירושלים
 כדי לברוא סיפורים מכוננים
 בעמל עול לוע, שלא לצורך.
 בחברה המניחה לפרט
 למלא יכולות שלא כפי צרכיה
 כדי להיות אחרונים לציון.

א. חזן

מה קורה בחינוך

השכבות, המשך מפגשי "קפה חינוך", ושותפות במתן מענה חינוכי בעת משברים אישיים או קבוצתיים.

נושאים חברתיים שיעמדו במרכז פעילות השכבות:

- סובלנות וכבוד הדדי - כבסיס להיותנו בני אדם.
- פיתוח רגישות חברתית-התנדבות ומעורבות קהילתית.
- עידוד יוזמה להובלת חגים ואירועים קהילתיים במסגרת שני הקיבוצים.
- פיתוח מודעות לפעילות ספורט וקיום אורח חיים בריא.
- חיזוק זהות וגאווה מקומית קהילתית/ישראלית (לדוגמה: מעורבות בהתרחשויות בדרום).
- קליטה של ילדים חדשים - כערך חברתי משמעותי.
- עבודת נוער - פרויקט גן קהילתי ו"נוער מדריך ילדים".

מבנה וארגון השכבות - תשע"ה:

כחלק מתהליך השותפות עם המאוחד, גם מיקום המבנים והתשתיות עוברים שינוי: בתים א-ג' נשארים באיחוד. שני הבתים של הבוגרים ד'-ח' עברו למאוחד.

- כיתה א' - 27 ילדים: מדריכים - מירב בן עטיה, שירה חסין, ירדן שיפר.
- בית כולל צעיר ב'ג' - 56 ילדים: מדריכים - עפרה לוי, סהר עידו ונעמה חזיזה (בנוסף מדריך משלים ונער).
- בית כולל בוגר ד'-ה' - 71 ילדים (ו' בבית עם ז'-ח): מדריכים - מיכל פריד, שלו בן אהרון, אורן ראובני (באוקטובר ייכנס מדריך חדש).

המשך בעמוד הבא

סיום החופש הגדול ועיקרי תכנית תשע"ה

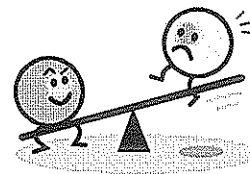
סיימנו את החופש הגדול, תקופה משמעותית מאוד במסגרת החינוך החברתי. תכנית החופש בוצעה במלואה למרות המלחמה בדרום. השינויים שבוצעו היו בהתאמה ליעדים שנקבעו, ואף הרווחנו פעילות חינוכית משמעותית באמצעות אירוח ילדים וקיום קייטנת איל"ן עם נוער מהדרום. ערכים חברתיים כמו תרומה לקהילה, קבלת השונה, התנדבות ולקיחת אחריות באו לידי ביטוי באופן משמעותי במסגרת אותם המפגשים. פעילויות השיא במסגרת החופש כמו טיולים, מחנות ופעילות אתגרית שונה הביאו לידי ביטוי את הגיבוש בקבוצות הגיל השונות, כמו גם את הקשיים החברתיים וההתמודדות איתם. הורים רבים עזרו ותמכו במהלך פעילות, ועל כך תודה גדולה.

לקראת השנה הקרובה, שנת תשע"ה:

מערכת החינוך החברתי באשדות תמנה כ- 215 ילדים בגילאים א-יב (צמיחה של 20 ילדים ביחס לשנה הקודמת), אשר מגיעים מקיבוץ אשדות איחוד וההרחבה (נוף אשדות), אשדות יעקב מאוחד, ויישובי הסביבה.

יעד מרכזי שהצבנו - חיזוק רמת ההדרכה. כלומר, בניית תכנית הדרכה מקצועית שתפקידה המרכזי - לממש את המטרות והיעדים של מערכת החינוך במסגרת הקהילה, ולתת ביטוי לצרכים המגוונים של הילדים וההורים. בנוסף, אנו שואפים לשים דגש על הפן ההדרכתי בכל פעילות שמתבצעת תוך שאנו נותנים מענה למספר הילדים הגדול בכל השכבות. כך, למשל: שמירה על יציבות השכבות הקיימות שנה נוספת (צמצום מעברים), פתיחת כיתה א' נפרדת, הבחנה בין תפיסת הבית ופעילותו בגילאים הצעירים (א, ב-ג'), ובגילאים הבוגרים יותר (ד-ח'). מתן גמישות מקסימאלית בהפרדת פעילויות בין השכבות/כיתות, צמצום יום פעילות לכיתות ד'-ח (משבוע מלא, ל-5 ימי פעילות).

יעד מרכזי נוסף - חיזוק השיח עם ההורים תוך דגש על שותפות, שקיפות ומעורבות בפעילות השוטפת ובפרויקטים קהילתיים. בנוסף, קיום מפגשי הורים במסגרת

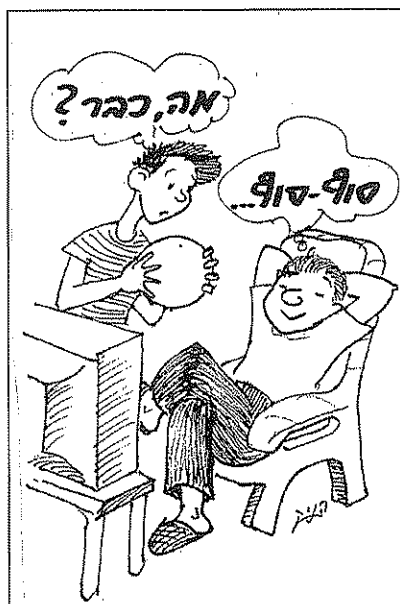

בחינוך - סוף

כתה ט'

תמר שוחט
נעה פרידר
נועם כהן
שחר לוי
אחי ואקנין
עפרי גלרון
עידן ברון
לירון סרי
עידו הראל
יאיר ויינטרוב

בהצלחה לכל התלמידים ולמורים!

- שכבה צעירה - זי-חי- 23 ילדים: מדריכה - נוי קלמנט.
- חברת נעורים - 38 נערים: מדריך - עומר בן נאים.
- סה"כ - 215 ילדים, 10 מדריכים בוגרים, 10 מדצים, 4 נערים משלימי פעילות.

נאחל לכולנו שנה של הצלחות, עם הרבה סבלנות וסובלנות.

גיא וצוות המדריכים

שלום כתה א'

הילה לוי
אביעד יחיאלי
ישי שוחט
יאיר אורבך
גיל לשם
אלה אטיאס
ללי גלבע
מוריה דביר
עידו בחרי
רותם גל
רותם חזן
אוריה תגר
רותם אביעוז
ינאי ממון
תמר בריסי
יוגב ריבינו סרגנה
אורי חליוה
אראל נגר-מילר
אריאל מזרחי
יותם מורדכוביץ'
ענבר פרמן
יהל חזיזה
ליאם עטיה
יהונתן ערוסי
עמיחי פרידמן
ענבר ראובני
אליה סימוני
אסיף סלח

תשע אחרי המלחמה דיווח מחזית נהרא

שולחנות העץ הכבדים עוברים ממקום למקום, מפות נפרסות על השולחנות, מתצלות על הדשאים. כירות המנגל מתלהטות, הברש ניצלה והאתר כולו אפוף עשן וריח מגרה, וילדים על אופניים עוברים ושבים, תוצים גינות ודשאים ויחד עם כל זה אנחנו שמחים איתם ומקווים שימשיכו לבוא.

על פי התכנית של חודשים ספטמבר - דצמבר, היו מתוכננות לחזור אלינו הקבוצות מחו"ל ואז הגיע המבצע שהתארך וככל שהתארך, הגיעו ביטולים זה התחיל עם ביטולים לשבוע הראשון של ספטמבר, המשיך לשבוע השני, שבוע שלישי, וגם ביטולים לאוקטובר ולנובמבר ולמרץ. אומרים שאולי יהיה פיצוי, אז אנחנו אוספים בקפידה את כל הביטולים ומקווים.

אם באמת נגמר כמו שאמרו בעזה בעת כתיבת שורות אלה. אז אולי ביטולי אוקטובר והלאה יחזרו בחלקם, אולי. ספטמבר כבר יישאר, וודאי, ריקני. בגלל זה נתתי למאמר הזה את הכותרת "תשע אחרי המלחמה", חודש שוודאי ייזכר אצלנו כקשה.

דברים שאמרו לנו האורחים הישראלים:

החדרים שלכם קטנים יחסית לרב מקומות האירוח (אין לנו מה לעשות עם זה).

הנוי באזור חדר האוכל והקבלה יפה ונעים, אם כי יש חמישיית חדרים שאין לה יציאה לדשא (אין לנו מה לעשות עם זה).

על אזור "השכבה" שנקרא היום "חדרי הפאטיו", החדרים נאים, המועדון טוב אבל מתלוננים שאין דשא. היה דשא אבל הוא נהרס בשיפוץ ובינתיים אין תקציב לחדש אותו.

הדירות: זקוקות לשיפוץ.

יש לנו תכנית לשדרוגן - מחפשים מממן.

המשך בעמוד הבא

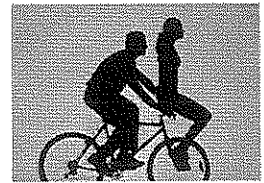
חודש יולי ב'נהרא' הוא חודש של קבוצת נוער מחו"ל. ילדי הישראלים בקייטנות ורב הישראלים דוחים את התופשה השנתית לחודש אוגוסט, כשנגמרות הקייטנות. והקבוצות מחו"ל אכן הגיעו: טיול שנתי של כיתה י"א מביה"ס "עתידי" במקסיקו, טיול שנתי של כיתה י"א מביה"ס "תרבות" במקסיקו, "הבונים" אנגליה ועוד... האמת, השנה, נרשמו אצלנו פחות קבוצות מהצפי שלנו... ונשארו ימים פנויים.

ואז, הגיע "צוק איתן", קבוצות נוער חו"ל שתוכננו לשהות בדרום או במרכז נשלחו צפונה וכמובן גם אלינו והן מילאו את רב המקומות הפנויים. את החדרים שבכל זאת נשארו פנויים, הצענו לתושבי הדרום במחיר סימלי והם אכן הגיעו וכך הצלחנו לבצע את התכנית המקורית של חודש יולי.

את חודש אוגוסט התחלנו, כמידי תחילת אוגוסט בשנים האחרונות, עם כיתה י"א מוונצואלה. 99 חניכים ו-14 אנשי צוות, שמגיעים לארץ (אחרי ביקור בפולין) לטיול שנתי של חמישה שבועות ומזה מספר שנים שוהים אצלנו שבוע שלם. המבצע בעיצומו, לישראלים אין מצב רוח לצאת לנופש ואוגוסט מדאיג, למזלנו וונצואלה לקחו עוד 3 לילות בנהרא וכך התמלא החצי הראשון של אוגוסט. בחצי השני, הישראלים, כבר לא היו יכולים להתאפק וגם נמאס כבר לשבת בבית והם הגיעו אלינו בהמוניהם.

כדאי לדעת ש - 60% מאורחי נהרא הם אורחים מחו"ל, התרגלנו אליהם, הם שקטים, יוצאים ב 8:00 מהמקום אחרי ארוחת בוקר קלילה, חוזרים ב 18:00 נחים קצת, אוכלים ארוחת ערב, עוד שעה בחוץ עם בירה ושקט. ולא עושים על האש ולא נזכרים ב 11:00 בלילה שחסר להם מזרון או חסרה מגבת.

בשבעיים האחרונים של אוגוסט התמלאנו במשפחות של ישראלים עם המון ילדים. אוכלים ארוחת בוקר כבדה, אחי"כ יוצאים לבריכה או לביקורים באזור, בעיקר "רוב רו"י ו"גליתא" ובערב המקום שוקק חיים:

בנהרא - סוף

סיפור

בעת כתיבת שורות אלה יום שלישי 1:17 דקות בלילה, מצלצל אצלי הטלפון, על הקו יוסוף השומר. יש אצלו בשער משפחה עם 4 ילדים (6,6,6,13 – שלישייה) הגיעו מירושלים, מחפשים מקום לישון. לא הייתי היום בעבודה ואני לא יודע אם יש מקום אבל מתוך רצון עז להגדיל הכנסות נהרא (לקראת ספטמבר היבש), ומתוך התחשבות במשפחה שעומדת בשער עם ארבעה ילדים. אני מבקש מיוסוף שיביא אותם למשרד הקבלה. מגיעה האימא, אישה צנומה בגובה של כמטר וחצי לבושה כדתייה. אני מדליק את המחשב, רואה שיש מקום. עכשיו מתחיל מו"מ קשוח על המחיר (מי שמכיר אותי יודע מי היה שם הקשוח), היא מספרת לי שבקיבוץ מנרה היא משלמת כל שנה הרבה פחות, שבעלה עובד בבית חולים וכל החודש לא יצא משם והילדים חייבים חופש ושהיא לא יכולה לשלם את המחיר שנקבתי, אני יורד במחיר, כבר די מאוחר, ארבעה ילדים ברכב, לא יכול לשלוח אותה מפה, יורד עוד, אומר מחיר אחרון, ממנו היא מורידה עוד קצת ואנחנו מגיעים להסכמה. לאחר שהתקבלה ההחלטה (כשאני מרגיש קצת מובס, כמעט כמו החמאס), אני מציע לה שלוש דירות אפשריות ואנחנו יוצאים לראות, אפשרות אחת נפסלת מייד, נותרו שתיים. מגיע הילד בן ה-13 ואנחנו הולכים יחד לראות את שתי האפשרויות הנוספות: דירה בקומת קרקע ודירה קצת יותר גדולה בקומה שנייה. רואים אותן והם מתלבטים, מבקשים לחזור לדירה הראשונה, מסתכלים סביב, בוחנים את השירותים, את המטבח... עדיין מתלבטים, מבקשים לחזור לשנייה (קומה שנייה), הנער (בוגר יחסית לגילו) מעדיף את הדירה הגדולה בקומה השנייה, האימא את הדירה בקומת הקרקע. אין החלטה, חוזרים לראשונה, האימא אומרת לו "תחליט אתה", הנער אומר לה: "תחליטי את". אין החלטה מי יחליט, חוזרים לשנייה (קומה שנייה). מחליטים עליה. הולכים לרכב שלהם בדרך שוב מתלבטים ואז היא מצרפת אותי לדיון,

מה דעתך?

ברב טיפשותי אני אומר את היתרונות והחסרונות של כל אחת והם לא מצליחים להחליט. לבסוף...

התקבלה החלטה. הדירה הקטנה יותר בקומת קרקע.

אני הולך להביא 2 מזרונים + סדינים + מגבות.

2:30 אני חוזר הביתה.

ב-3:00 בבוקר הכתבה אצל אירית בילוגי.

לילה טוב, חודש טוב

והעיקר, שיחזור כבר השקט, שתחזור השגרה ונוכל לארח בנחת את אורחינו.

יונתן

מהספריה

ספור קטן ממפגשי עם קוראים בספריה **אהובה שטיינברג**, קוראת מסורה, לקוחה רצינית בספריתינו קוראת עכשיו את ספרו של **מאיר שלו "שתיים דובים"** שוחחנו לנו, שתינו, על הספר ועל הסופר וניסינו – בעיקר אהובה למצוא ביטוי שיתאים לסופר מאיר שלו ולספר הנ"ל במיוחד. לאחר מספר נסיונות יצאה לאהובה

ההברקה:

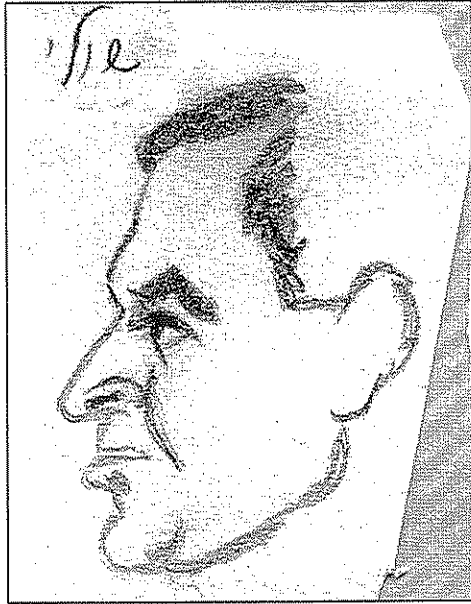
"מאיר שלו הוא כוריאוגרף של מילים".

כמה יפה!!!

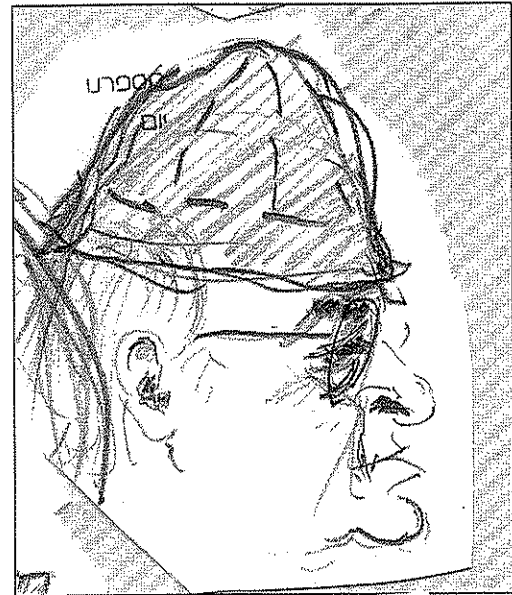
שבת שלום!

ברוריה

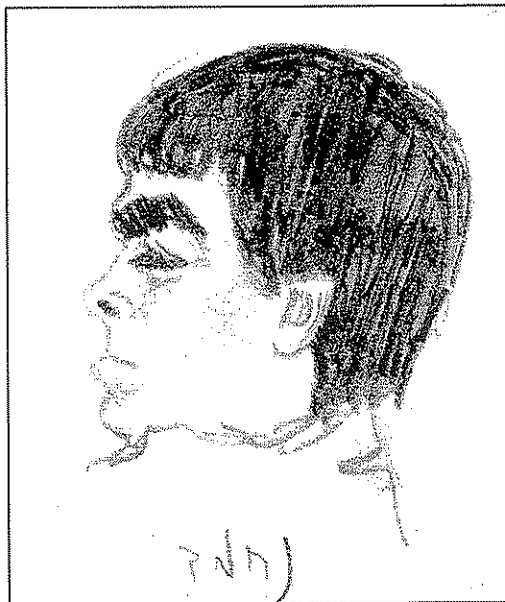
פני אשדות מדורי דורות
ציורים שצייר דובי שושני לאורך השנים...

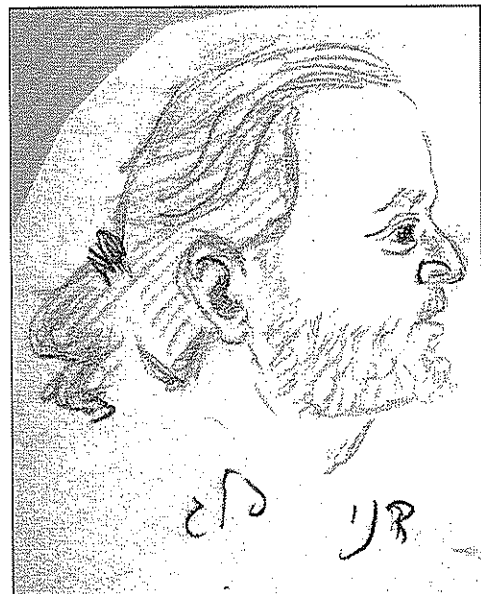
שולי לוי

אסף זאבי

דוד נחמד

דני פלג

אליפות שלישית ברציפות!!! אשדות שוב אלופת ליגת הקיץ של עמק הירדן

(שלוש), אורן ראובני-7, שחף שיפר-5 (שלשה אחת), יניר אלטר-5, מתן שימרון-4, אסף קליין-3 (שלשה אחת) ועוז גורן-1 נקי.

בחצי הגמר שיחקה אשדות פעם נוספת מול אפיקים וגם במשחק זה שלטה לכל אורכו וניצחה בסיום 75-54.

הקולעים לאשדות- נבות ינאי-16 נקי (3 שלשות), גיא צירנה-13 (שלשה אחת), אורן ראובני-12, הלל ינאי-11 (2 שלשות), נרי בן פורת-10 (2 שלשות), יניר אלטר-7, אסף קליין ותמיר גל 3 כ"א (שלשה אחת כ"א).

לסיום- חובה נעימה לציין את המאמן ענבר אלטר שעשה עבודה גדולה ותמרון היטב בדקות המשחק של השחקנים ואת רו גל שעזר בניהול המשחקים.

ומוכן שאת ה'רוח האשדותית' שהיתה קיימת בכל המשחקים והצלחת אכן נשארת במקומה הראוי.

נושא אחר - מגרש הכדורגל:

ניסיתי לשקם את משטח הדשא, שחלקו היה מיועד להסתפח למגרש הכדורסל, אבל מסתבר שמספר חודשים קריטיים של אי השקיה עשו את שלהם והדשא מת. הממטרות קיימות ולדעתי צריך לשתול דשא חדש. אני מקוה שפרנסי אשדות ירימו את הכפפה וימצאו מימון לכך משום שצריך מגרש כדורגל באשדות והסכום לדשא אינו גבוה.

גל מלמוד

במשחק הגמר שנערך בשבת האחרונה ניצחה אשדות את דגניה לאחר מאבק לא קל בתוצאה 56:48.

התוצאה הנמוכה מרמזת על משחק די שקול שלא התעלה לרמה גבוהה והתאפיין בהרבה החטאות; בסופו של דבר ההגנה הטובה יותר של אשדות הביאה לה את הנצחון.

המשחק נפתח ביתרון קל של שחקני דגניה שהובילו בפתיחה 6:0 אבל התאזן בהמשך ובסוף המחצית הובילה אשדות בתוצאה 26-28.

במחצית השנייה אשדות שיחקה טוב יותר מיריבתה ויתרונה, למרות שלא היה גדול, לא הוטל בספק עד הסיום בו ניצחה כאמור 48-56.

יש לציין שבאשדות משחקים רק בני אשדות בתוספת גיא צירנה מאשדות מאוחד.

קלעו לאשדות: נבות ינאי-20 נקי (שלשה אחת), נרי בן פורת-13 (שלשה אחת), הלל ינאי-8, תמיר גל-6 (2 שלשות), גיא צירנה-5 (שלשה אחת), אורן ראובני ויניר אלטר (בן 41) 2 נקי כ"א. הסגל כלל גם את שחף שיפר ואסף קליין שלא קלעו.

המאמן- ענבר אלטר.

קרדיטים: תמיר גל בן ה-39 זכה בשני תארים אישיים: אלוף השלוש והשחקן המצטיין של הטורניר. כן צויין לשבח גל מלמוד על מלאכת האירגון וההפקה של המפעל, הכל על טהרת ההתנדבות. כן ראויים לציון 'בטעם אפיקים' על הכיבוד העשיר ו'צמח ליסינג' (ענבר אלטר ושות') על החולצות.

הגמר והטורניר כולו אורגנו למופת ע"י אוהד בכר מאפיקים (וגל מלמוד - א.ר.) ובארוע הגמר נכחו כ-200 צופים.

במשחק האחרון של הליגה הסדירה שיחקה אשדות נגד אפיקים ופערי הרמות בלטו לעין. 'הכשלוני' היחיד היה שלא הגענו ל-100 נקודות ותוצאת הסיום היתה- 97-70 לאשדות.

הקולעים: הלל ינאי-23 נקי, נבות ינאי-16 (שלשה אחת), רו גל-15 (4 שלשות), גיא צירנה-10 (שלשה אחת), תמיר גל-8 (2

מי במים ומי באש – הימים הנוראים שלי

מי באש

עוד לפני בואו של חודש אלול אלינו, ולפני שריח סתו עלה באפי, הוחלט בעם הנמלים האדומות (למען הסר ספק: נמלת האש הקטנה) שזה הזמן המתאים להגיע שוב אל דירתה של עמליה ד', שכחובבת חיות ודאי לא תעשה דבר כדי להשמידם.

במשך החורף הן נמנעו מלבקר בדירה והתחבאו במחילותיהן (בדומה לראשי החמאס בעזה) ועכשיו, כשמוג האוויר שיחק לטובתן, הן הופיעו בכיור ושתו מים; בכל פעם שנשענתי על הכיור בזמן שטיפת הכלים, חטפתי עקיצה ביד או בחלק הגוף הנשען, ואני מתאמצת להסתכל בעזרת משקפי, ואך בקושי מבחינה בהן מפאת זעירותן, ואיני מצליחה להבין באיזה מקום בגופן הזעירי מחביאות הנמלים את הארס הנורא, שאמנם אינו ממית, אבל צורב וכואב כאילו דקרו אותך במחט מלובנת, ומכאן שמה "נמלת האש". אילו היה מדובר בצפע, הוא היה צריך לגדל כיסים בצידי הראש כדי לאחסן את הרעל הממית, בעוד החצופה שכמעט בלתי נראית מצליחה להכאיב ולהציק עד אין קץ.

כדרכי בקודש הלכתי שוב למנהל עסקי הקהילה כדי לבקש את החומר הממית שמכיל סוכר חום מעורב ברעל כלשהו. הנחתי את התמיסה במקומות מועדים לפורענות, למעט כלי האוכל של סופי כלבתי, מחשש שזו תשמח ללקק את הסוכר החום ותתפגר חלילה.

אך מכיוון שאחת מנכדותי רגישה מאוד לעקיצות יתושים ומזיקים אחרים, וכמוה גם אחת מבנותיי, החלטתי להזמין מדביר מטבריה כדי לשים סוף לעניין.

התעניינתי אצל המדביר אם קיים חשש מוות, כמו במקרה הטראגי של הפעוטות בירושלים שנפטרו לאחר ריסוס דירתם בחומר הדברה, והני"ל הציע שאצא עם הכלבה לטיול של שעתיים, כדי שחלילה לא יגרם לה נזק. מאחר והחום בחוץ היה בלתי נסבל, מצאתי לי מפלט בחדר העיון הצמוד לספרייה. סופי שכבה על המרצפת הקרירה ואני קראתי לי להנאתי באנציקלופדיות עד יעבור החשש מחומר ההדברה.

לאחר שעתיים שבתי הביתה. המדביר אמר שלמרות שעבר בצורה יסודית בכל החדרים והמוקדים, הוא אינו יכול לערוב כמה זמן העסק יחזיק הטיפול מעמד, וכי קיימת סכנה שנמלי האש המתוחכמות שגרות בסביבה, יבואו לבקר את חברותיהן.

לשמחתי עד כה הן לא שבו, והביקור של נכדותי עבר בהצלחה, ללא עקיצות ובכי. בינתיים הספקתי לשמוע מתכרים וקרובי משפחה מקיבוצים באזור, ששם הקיבוץ יוזם הדברה בחצר פעמיים או שלוש בשנה, משום שלכל להקת נמלי אש, יש סיירות, ואם מקום כשלהו מוצא חן בעיניהן, הן באות בהמוניהן להתיישבות קבע.

אז מי היא נמלת האש וכיצד הגיעה אלינו?

נמלת האש חיה באזורים הטרופיים של אפריקה, והגיעה לעמק עם בולי העץ העצומים תוצרת יערות הגשם, שנשלחו לבית החרושת "קלת אפיקים" ז"ל. ביהח"ר כבר מת מזמן, אבל הנמלים פשטו על העמק כולו והופכות בהתמדה למכה בקנה מידה ארצי. חוקרים ומדענים בדקו ומצאו שהנמלה הקטנה אוהבת חום ולחות, ולכן מתבייתת על איברים כמו עיניים או אף של בעלי חיים (פרות) ומכאן אל בני האדם הדרך קצרה. לעניות דעתי הבעיה חמורה מכפי שנדמה לנו, ואי-אפשר להתעלם ממנה ומשמעות הדבר שצריך לרסס נגד הנמלה בכל שטח הקיבוץ, גם כאשר נוכחותה אינה מורגשת, ויפה שעה אחת קודם.

ומי במים

הרבה לפני התקנת דודי השמש, פרץ אצלי במחסנצייק הצמוד לדירה, שיטפון מצינור המים הקרים העובר שם. זה קרה לאחר שהתקינו לנו את שעוני המים. אריק מעין שם לב לשיטפון, דפק על דלתי ומיד וביחד עם עופר בני הצליחו לעצור את השיטפון.

המשך בעמוד הבא

מי במים ומי באש – הימים הנוראים שלי

המשך...

לגלות שהאשמה אינה קשורה בדוד, אלא באחד החיבורים של הצינור שעוברים דרך המחסן הקטן. הם דווחו על כך ליוסי שהזעיק שרברב בלתי מוכר לי, שהצליח לסדר ולתקן את התקלה במהירות; ואני... שוב גוררת את הקופסאות פנימה והחוצה ומגלה שרוב כתביי התמוססו לעיסת נייר מהמים החמים ששטפו אותם. אפשר שאלמלא התקלה המביכה, יכולה הייתי לפתוח סדנת יצירה לעבודה בעיסת נייר; אלא שבמציאות הייתי נאלצת לזרוק כמעט הכול לפח.

ובקשר ל"כל כתביי" שנשטפו במים פעם אחר פעם, יש בשורות טובות ממקום לא צפוי. **שאל ינאי**, העושה את המהפכה הדיגיטאלית הגדולה בארכיון (סורק, מצלם ומקטלג כל מה שצריך), גילה שחלק מהדברים שאספתי בארכיון אינם נחוצים עוד בצורתם המקורית, והם ישמרו בצורה נאותה יותר במחשב, וכך יכולתי לקבל בצורתם המקורית את רוב דפי הכתבות וההספדים שכתבתי ואוכל סוף-סוף לכרוך את "כל כתביי".

אז המון תודה ליוסי **ב.פ.** על הטיפול השרברביים למיניהם ול**שאל ינאי**, ארכיונאי הנמרץ שדואג להכניס את הארכיון למאה ה-21 בקצב מזורז, יחד עם עבודתו בשדה.

אז אחרי שעברתי באש הנמלים ובמים רותחים וצוננים, אני מאוד מקווה ומתפללת שיבואו ימים טובים ושקטים יותר על כל העם היושב בציון, ובכל אזוריה של הארץ הדוויה הזו.

שבת שלום
עמליה דיין בת-ארי

...ואז בבוקר בהיר אחד דופק בדלת שכני מעל חן איתן ושואל אם יש לי מכונת - כביסה במחסן, לאחר שהבחין בדליפה מצינור המים החמים ושוב נאלצתי לגרור החוצה את הקרטונים על תכולתם כשבפנים חום אימים כמו בחמאם טורקי ואני אפופת אדים לוהטים. המים הרותחים זרמו אל עץ הלימון שכעבור כמה ימים הראה לי כמה ענפים שהתייבשו לו מרוב חום והצריבות נראו היטב במיוחד בקצות הענפים. אני תולה, מייבשת ושוב חוזר השקט למחסן. זהו אמרתי לעצמי. יותר זה לא יקרה.

עכשיו סוף-סוף יש לנו מים חמים מהשמש, ואני אפילו כותבת לעלון ומשבחת את מי שאחראי על העסק ודוחף את כל הנושא. הפעם התקלחתי לי במים החמים והמצוינים לעת ערב כשלפתע, הופ... נגמרו המים החמים. מה זה? לא יכול להיות! זו רק אני לבדי בדירה ואף אחד מלבדי לא התקלח כאן, אז כיצד זה נגמרו פתאום **פ-ל ה-מ-י-ם** **ה-ה-מ-י-ם** בדוד? סיימתי להתקלח במים קרים, התלבשתי והמשכתי בשיגרה הרגילה.

רגע לפני שהלכתי לישון יצאתי את סופי החוצה כדי שתעשה פיפי לפני שאנחנו הולכות לישון. על המרפסת בדרכי החוצה, אני מגלה שהיא מוצפת מים חמים שאני חשה בחומם אפילו דרך סולית הגומי של נעלי. מיד הבנתי שזו לא סתם רטיבות שנגרמת לפעמים מהשקיה, אלא שוב פרץ של מים חמים מהמחסן. מיהרתי ומצאתי את פנס החרום שאני מחזיקה בחדר השינה שלי, ויצאתי החוצה כדי למצוא את השיבר שנמצא בפינה ליד שעוני המים; ואז הבחנתי שבשעון אחד המחוג מסתובב במהירות גדולה מאוד ובשני, כלומר של שכני, לא. הבנתי שזהו כנראה השעון המוביל לדירתי וסגרתי אותו. מכיוון שהשעה היתה קרוב לחצות, לא רציתי להפריע, ולכן לא טלפנתי לאיש והלכתי לישון. למחרת בבוקר השכמתי קום שלא כהרגלי ומיהרתי לרינה, אשת השרותים הטכניים, כדי לברר מי יכול לתקן את התקלה המעצבנת. למזלי הגדול יוסי **ב.פ.** כבר נכח במשרד, ומיהר להזעיק את אנשי השמש שהגיעו עם סולם גדול כדי

מתיק המכתבים

לכבוד - קיבוץ אשדות יעקב איחוד

הנדון: מכתב תודה לאירוח קייטנת איל"ן

כבכל שנה נעניתם גם הפעם למפעל המבורך של אירוח ילדי איל"ן בקייטנה ביישובכם. אולם אם בכל שנה מהווה האירוח אתגר בשנה זו האתגר גדול על אחת כמה וכמה.

מיד בראשית הקיץ החל מבצע " צוק איתן" בדרום, וקיבוצים וישובים שהתעתדו לארח את ילדי איל"ן מצאו עצמם פשוטו כמשמעו תחת אש. בעת זו התגלתה במלוא תפארתה הערבות ההדדית בעם ישראל ובין הקיבוצים והישובים המארחים את הקייטנות. חזינו בהתגייסות של קיבוצי הצפון, שעל אף העומס הגדול שהיה באירוח משפחות של קיבוצים מהדרום, הסכימו לקלוט אצלם ילדים נוספים ולעיתים אף לארח קייטנה שלמה שנדדה צפונה על כל חניכיה וחונכיה. כל זאת על מנת שלא יוותר ולו ילד אחד שרצה לצאת לקייטנה ולא התאפשר לו.

לא נעלם מעינינו גם המאמץ הכספי המיוחד לו נדרשתם ואנו מודים על ההתגייסות למציאת פתרונות יצירתיים לגיוס המשאבים הדרושים לקידום הפרויקט.

על קשיים אלו ואחרים התגברתם השנה ובני הנוער הנפלאים שלכם היו למופת ולדוגמא של נתינה חסרת גבולות והענקת חוויה אדירה ומהנה לילדים הנכים. איל"ן גאה בשותפות אתכם ובתוצר המיוחד בדמות הקייטנות שקנו להם שם בכל הארץ, אצל הילדים, ההורים והמשפחות וכמובן במשרדי הממשלה השותפים לפרויקט.

מעל לכל אתם יכולים להשתבח ולהתגאות בפרי חינוכם, בנוער שתך את ילדי איל"ן, שעשה זאת בהתלהבות, בחיוך ובשירה נישאה. אשריכם שזה הדור שגידלתם ואשרינו שזכינו ליהנות מפרי גידולכם.

אנא העבירו תודתנו העמוקה לפרנסי הישוב ולמשפחות שנטלו חלק באירוע זה וכמובן לבני הנוער שעמלו כה רבות להצלחת הקייטנה. פעילותכם המופלאה, במיוחד בתקופה לא קלה זו, חושפת את פניה היפות

של החברה הישראלית ומפיחה תקווה לימים שקטים וטובים מאלה שיגיעו במהרה.

אנו מקווים להמשך שיתוף פעולה גם בשנים הבאות ובהזדמנות זו מבקשים לאחל לכולכם שנה טובה ומבורכת, שנה של שקט ושגשוג.

בהוקרה רבה,
שמעון צוריאלי
מנכ"ל איל"ן

ביקורת פנים

ועדת הביקורת של אשדות, שסמכותה נתונה לקהילת אשדות בלבד (לתאגיד העסקים למעט לוג, אין ועדת ביקורת עצמאית) עובדת השנה 'על אש קטנה' ולמעשה התמקדה מתחילת השנה בנושא מרכזי אחד- תיפקודה של היחידה למשאבי אנוש. כידוע, יחידה זו עברה תהפוכות רבות עם השנים, ומשתי משרות בתקופת השיא, נמצאת כעת על תקן של רבע משרה. התחלופה המואצת של מנהלות משי"א בשנה האחרונה הקשתה על עבודת המבקר ופגמה ביעילות עבודתו, אך בסופו של דבר הוגש דוח למזכיר שאמור לבוא לאישורה של מועצת הקהילה ולאחר מכן לאסיפה, לה כפופה יחידת הביקורת.

העובדה שהביקורת מוגבלת בהיקפה, ובהתאם לכך גם התקציב, שהוא נמוך משמעותית מהמקובל ברוב קיבוצי התנועה, יוצרת תחושה של תוסר נוחות אצל חברי הועדה וגם אצל המבקר, איציק כהן, ששוקל את המשך דרכו.

רבקה מנטל, שישבה בועדה כמעט ארבע שנים ותרמה תרומה רבה מהידע והנסיון שלה, החליטה לסיים (תודה לך רבקה), וכעת נותרנו שלושה חברים בלבד: יעקב צפרייר, חגי ברון והחתום מטה. על פי החלטות אשדות, יש לצאת בקרוב למכרז על איוש מחודש של הועדה.

עד כאן בשלב הזה.

אבנר רון - בשם ועדת ביקורת

אליפות איל שמעוני ז"ל נודדת לסוכות

תודות

משפחה יקרה, חברים של איל, חברים שלי שלום לכם

ימים קשים וכואבים עוברים על כולנו בימי "צוק איתן".

רבים הנופלים והנרצחים במלחמה הזאת. עדיין נלחמים על קיומנו בארצנו היחידה והאהובה.

אייליק שלנו לחם על חיינו במדינתנו היחידה ואדמתנו רוויה גם בדמו.

ממלכת השמיים עם צעירנו הוותיקים, קלטו במלחמת "צוק איתן" רבים צעירים שבגרותם תהיה רק שם.

איליק שלנו עוד שבועות מספר 17 שנה שם, שם, במקום של המלאכים.

אני לא רוצה מלאך, אני רוצה לחוש בו, לחבק אותו, לראות אישה וילדים לצידו, רצים ומחבקים את סבתא ושואלים "מה הבאת לנו".

הם לא רצים ואני לא הבאתי כלום.

חלק מנכדיי כבר בוגרים ממנו, או בגילו, איליק צעיר כל כך והם דומים לו כל כך.

הכאב החד ביותר זה הגעגוע.

אני כל כך מתגעגעת.

תאריך עטיפתו של איל בדגל הוא ה-18.9

השנה לא נקיים את האזכרה בתאריך הזה.

בשנים האחרונות קיימנו את אליפות איל ב'בית אילי ביום השנה.

כדי להנחיל את הזכרון והמורשת של איל והבית לרבים הפוקדים אותו.

נתבקשנו לקיים את "אליפות איל" בסוכות. התאריך 14.10.14.

האזכרה לאיל תתקיים ב- 14.10.14 שעה 16:00

בבית העלמין. שעה 17:00 טקס פתיחת

האליפות לזכרו של איל.

אורנה שמעוני

לפני מספר ימים נערך באשדות יום ספורט של פלס"ר 7, היחידה בה משרת בנונו תובל צפריר.

מטרת היום היתה התרגעות וסיכום ביניים של מבצע צוק איתן.

בשעות הצהריים המוקדמות אוטובוס ובו החיילים הגיע לאשדות, ולאחר ארוחת צהרים טעימה שהוכנה על ידי צוות היחידה נערכו תחרויות ספורט בין הצוותים שכללו משיכת חבל, כדורגל, כדורסל והתרעננות בבריכת השחייה.

בהמשך הערב נהנו החיילים מארוחת ערב עשירה ומכובדת שהוכנה והוגשה בטוב טעם על ידי צוות 'צל-תמר' בניצוחו של דני זאבי. לסיום התכנסו החיילים בחדר האוכל לטקס חלוקת דרגות, ברכות והצגות היתוליות של הצוותים.

אנו, משפחת צפריר, החיילים והמפקדים שחוו את היום הנפלא הזה רוצים להודות:

- לקיבוץ אשדות יעקב על שהסכים והעמיד לרשות החיילים את מרחבי אשדות, חדר אוכל, בריכה ומגרש כדורסל. (לזכותם של החיילים יש לומר שהשאירו הכל נקי ומסודר)

- ל'לוג מוצרים פלסטיים' על התרומה הכספית הנאה.

- ואי אפשר מבלי להודות אישית לשאול אלתר (למרות שהוא לא אוהב את זה) על הליווי והתאום של כל מה שהיה צריך לאורך כל היום, והכל בדרכו השקטה והצנועה. המון תודות !!!

לנו אישית היה מאד מרגש המפגש עם חיילי היחידה ומפקדיה, המפגש עם הנכונות של אשדות לתת ובהזדמנות זו גם להגשים לבנונו חלום.

ראינו את הצד היפה של אשדות.

אילנה ויעקב צפריר

חיילי פלס"ר 7 ומפקדיו

מרכז עידן סיכום פעילות קיץ

השנה השמינית: טורנירי ספורט בנים-בנות בדגניה א', ערב ברוב רוי, שנה שלישית ל"חוף פוגש עמק"-הפנינג סיום הקיץ בים תיכון בשיתוף עם בני נוער ממועצה אזורית חוף השרון.

בנוסף, השתתפו באירוע הרפסודיה המסורתית של התנועה הקיבוצית בכנרת. 40 בני נוער מיישובי המועצה יצאו לקורס מד"צים של הנוע"ל במטרה שיצטרפו לצוותי ההדרכה היישוביים.

מסכמת מנהלת "מרכז עידן", **רותם אלטמן**: אנו רואים בפעילות האזוריות והיישוביות של הקיץ שיא חינוכי של התוכנית השנתית בחינוך החברתי. רותם ציינה בהערכה גדולה את עבודת המדריכים ביישובים במציאות הלא שגרתית שחווינו בקיץ האחרון. השמירה על השגרה, ככל שניתן, נתנה מסגרת עוטפת ותומכת לילדים ולנוער.

כל פעילויות הקיץ של "מרכז עידן" התקיימו בשיתוף עם אגף קהילה: המחלקה לשירותים חברתיים, הספרייה האזורית, מציליה והיחידה למניעת סמים ואלכוהול, שותף נוסף היה צוות מחלקת הספורט. השותפות בין אגפי החינוך והקהילה מתקיימת לאורך כל השנה במגוון רחב של תחומים.

דוברת המועצה - עידן הלמן

בצל מבצע "צוק איתן" הצליח "מרכז עידן" לקיים את הפעילויות האזוריות לילדים ולנוער אליהן הוזמנו אורחינו מהדרום.

קיץ לא רגיל, קיץ 2014, במהלכה של המלחמה בעזה, הציב אתגר לפעילות הקיץ והצריך הערכות מיוחדות שכללה את אגף חינוך ואגף קהילה על מחלקותיהם למתן מענה לצוותי החינוך וההורים ביישובים, בדגש על פוריה עילית וגינוסר, שהשכול היכה בהם.

צוות "מרכז עידן" נערך בשיתוף עם התנועה הקיבוצית לפרויקט אירוח אזורי של קבוצות ילדים ונוער אותו ריכזה מנהלת יחידת הנוער במועצה-קרן בהט.

מרבית הפעילויות התקיימו בעמק הירדן במתקנים של המועצה והיישובים, מפעילי הפעילויות כולם מהאזור, הפעילות הוכנה ובוצעה בשיתוף עם מדריכי היישובים. מתוך תפיסה של חיזוק השייכות והחיבור לאדמת העמק ולמורשת האזור ואנשיו.

פעילויות "מרכז עידן" מתחלקות לשלוש קבוצות מרכזיות: ילדי א-ו' בריכוז יעל מייזלס, זי-חי' וטי-יב' בריכוז קרן בהט ואהוד סלעי-רכז התהליכים האזוריים.

סיכום הפעילויות

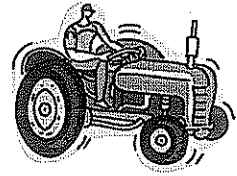
במסגרת ששת הפעילויות לא-ו' במהלך הקיץ השתתפו כ- 600 ילדים מיישובי המועצה. הפעילויות שהיו: ספורט וחברה בבית איל לא-ג', עמק הכדורסל בבית בנדל ובאולם בגינוסר, פעילות בספרייה האזורית, לונה גל, פלונטר –משחקי חשיבה ואש לילה בשדות העמק.

בנוסף- 150 ילדים מד-ו יצאו למחנה הנוע"ל בכפר החורש בליווי וההדרכה של 40 מד"צים (מדרכים צעירים) כולם בני הנוער שלנו ומדריכי קן עמק הירדן בהובלת אריאל כץ.

ארבע פעילויות זי-חי' בהשתתפות כ- 150 ילדים התקיימו במסגרת פרויקט "ציפורי לילה", זו השנה השביעית: טורנירי ספורט בנים-בנות בדגניה א', טיול סטיקלטיים בשדות העמק, ערב ברוב רוי, הפנינג סיום הקיץ בבריכה באפיקים.

ארבע פעילויות טי-יב' בהשתתפות כ-200 בני נוער. במסגרת פרויקט "לחצות את חצות" זו

מי ומה באשדות

הצריף אזל - אחרי לא מעט עיכובים, חיכוכים, דגלים והסדרות, סוף סוף כבה האור בצריף המכונרת המיתולוגי, שהפך למחסן גד"ש ובערוב ימיו מחסן ענף הזיתים, והמבנה נטול החן נעקר ממקומו בשיניו של כלי מכני כבד, למעט סככה צמודה שנותרה על עומדה. בכך באה לסיומה עוד פרשה שהמדרכות יודעות לספר עליה הרבה יותר מאשר 'מי ומה'. כעת נותר לאסוף את שברי הבטון והפח ולהביאם אחר כבוד לקבורה הולמת.

הבהרה וסליחה: ב'מי ומה' של העלון האחרון נכתב בטעות על ידי עורך העלון, אפרופו אתר 'קהילה-נט', כי אמיר פלקס נפרד משותפו לחנות המחשבים (רפי נגר). אמיר מבקש להבהיר שמדובר במצב זמני בלבד. רפי נגר נמצא בחופשת מחלה וישוב לעבודה סדירה כאשר יחלים. נאחל לרפי החלמה ושיבה מהירה לעבודה.

כל בו יצירתי- מבצע!!, כך אומרות מודעות מאירות עיניים. כל הפירות והירקות בחצי מחיר בשבתות!!! למה רק בשבתות? משום שלמחרת מגיעה סחורה טריה שמייטרת את מה שנותר על המדפים וכך במקום להשליך-מוכרים בשבת. מי אמר שאין לנו כל בו יצירתי??

מי יודע:
למה מתקן האופניים
על מקלט חדר-האוכל
???

חקלאות אשדות ממשיכה במאמציה לצבוע עוד ועוד חלקות בצבעים של כסף. בימים אלה הסתיימה נטיעה של מאה דונם נוספים של אבוקדו במורדות סירין (על חשבון חלקת זיתים כושלת) שמצטרפת לנטיעה קודמת בהקף דומה. נטיעה זו מגדילה את שטחי המטעים של אשדות בלמעלה מ-1,000 דונמים (בננות, תמרים, אבוקדו ומנגו) ועוד היד נטויה. קטיף המנגו הסתיים ובימים אלה החל גדיד התמרים מהזן הצהוב ברהי. בקרוב מאד גם החיאני.

גם בגזרת הגד"ש יש בשורות טובות. הסורגים נקצרו לתחמיץ ביבולים יפים מאד ובמחיר מכובד, ובימים אלה נפרס טיפטוף עבור מחזור נוסף של סורגים. בקרוב מאד יינעץ הבצל בחלקת הפרדס הישן ויתחיל תהליך השכמת העכוב.

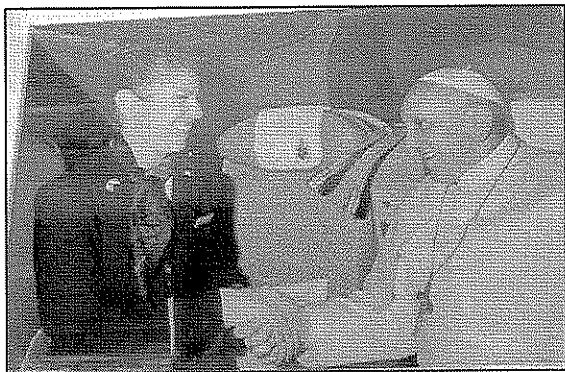
אגב: מי שמשקיף לעבר חלקות ממלכת ירדן בגזרת 'אגם נהריים', עליו השלום, יבחין במאות דונמים של שתילי תמר מתרביית רקמה אשר ניטעו לכל רוחב העין. על פי הירדנים מדובר בזן מגיהול. ניסינו לברר האם ידה של ישראל ביוזמה וטרם קיבלנו תשובה.

צבע אדום בבירת סין - סא"ל יעל אשל, בתם של שלומית ואורי קרפ, נמצאת בשליחות בסין מזה שנים אחדות לצד בעלה אל"מ אמיר אשל. הוא משמש נספח צבאי בשגרירות ישראל בבייג'ין בעוד היא (שנמצאת בחופשה ללא תשלום מהצבא) מתפקדת כראש לשכתו ומזכירתו האישית של שגריר ישראל בסין, מתן וילנאי. חלק מתקופת 'צוק איתן' עשו בני הזוג אשל בדרום הארץ (בדירתם בעיר יבנה וגם בקיבוץ אור הנר), ובמהלך התקופה חוו הם ושלוש ילדיהם לא מעט אזעקות. ימים אחדים לאחר ששבו לבייג'ין, שמעה ילדתם בת השלוש, יבבות רמות של צופרי אמבולנס שחלף ברחוב, ומבלי לחשוב פעמיים נשכבה על הארץ, תוך שהיא מליטה פניה לתוך ידיה, כפי שתורגלה בארץ. יעל ההמומה שלפה את מצלמתה ותיעדה את הרגע הביזארי הזה שכבר הפך לשיחת היום בסין.

מי ומה - המשך...

על חשבון שאיבת מים באזור הערבה, מוסיפה ישראל עוד כ- 30 מלמ"ק ובגין מלחמת האזרחים המתנהלת בסוריה וגל הפליטים שחוצה בהמוניו את הגבול מסוריה לירדן, הוסיפה ישראל לחשבון הפתוח עוד כ- 50 מלמ"ק. נכון להיום מקבלת ממלכת ירדן ממדינת ישראל על פי אותו מקור כ- 160 מלמ"ק בשנה. תכפילו את הכמות בשקל אחד לקוב (מה שאנחנו משלמים לאגודת המים בתעריף חקלאי) ותקבלו את 'ערך המתנה'. וכמה משלמת ירדן לישראל עבור הרווית צמאונה, הקשינו ושאלנו. ישראל, אומר אותו מקור, לא שלחה עד היום ולו חשבונית אחת לירדן, משמע חינם אין כסף.

אישית לוחצת - תעוד מצולם נדיר של 'פגישה אינטימית' בין מנהיג הכנסייה הרומית-קתולית וראש מדינת קריית הוותיקן, עם קיבוצניקית מאשדות יעקב העונה לשם **רננה שיפר**. רננה, המשמשת דיילת ראשית במחלקה ראשונה בחברת 'אל עלי', הונצחה בעדשתו של צלם הוותיקן כאשר היא ממתיקה סוד עם הכס הקדוש פרנציסקוס, ותמונה זו מונצחת כעת בבית משפחת שיפר.

שבת שלום!

עלון 1448

עריכה ומי ומה - אבנר רון

שער ואיור - אירית גל

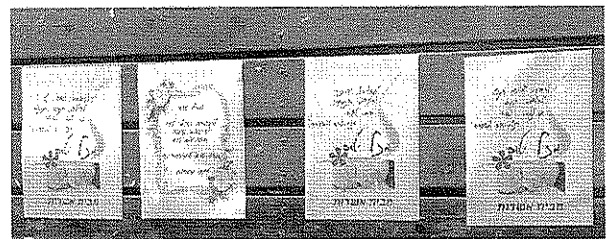
העלון הבא - ערב ראש השנה תשע"ה

האח הגדול' החמוש במצלמת טלפון ורואה כל שמחה או פגע, מדווה לנו על הזנחה ולכלוך רב במתחם שבין הנגריה לגזרת תיקון האופנים. תלונות אלה, שהן די נדירות, מתנקזות בדרך כלל אל שאול, למרות שאין זה מתפקידו. אם כל אחד מאיתנו. ישמור על גזרה נקיה בתחום שיפוטו כולנו נצא נשכרים, ויפה שעה אחת קודם מסיבת התשעים.

אח גדול אחר מדווה על לוח מודעות שכל כולו על טהרת המזל טובים. הגדילה לעשות משפחת לוי שתוך שבוע חיתנה בת וזכתה ממנה לנכד. כן ירבו!!!

כמה מים מספקת ישראל לירדן במסגרת הסכמי השלום? אין תשובה חד משמעית לשאלה זו, וערב-רב של מספרים רץ באויר הספוג אדי מים. לאחרונה שמעתי מפי גורם מוסמך את הנתון הבא שהיכה אותי בתדהמה מוחלטת. ישראל, על פי אותו מקור, התחייבה בהסכם השלום לספק לירדן 55 מיליון קוב בשנה. בעקבות נסיון החיסול הכושל של חאלד משעל (97) הוסיפה ישראל אתנן נוסף של 30 מלמ"ק. וזה עוד לא הכל.